23.05.2026 г. / 10:23:19

Вяра

Подробно приложение към истинското изповедание на вярата

“Знаеш признаците на Антихриста – не само сам ги помни, но и на всички ги разгласявай НЕУМОРНО.“ *свети Кирил Йерусалимски*;

„еретиците никога няма да се върнат към Църквата, ако ние сами ги утвърждаваме в мисълта, че и те имат църква и тайнства“ - *свети Киприян Картагенски*;

„понеже със сърце се вярва за оправдаване, а с уста се изповядва за спасение“ - *(Рим. 10:10);*

„Не участвувайте в безплодните дела на тъмнината; напротив, ИЗОБЛИЧАВАЙТЕ ГИ. Защото за онова, което нечестивците скришом вършат, срамно е и да се говори. А всичко, което се изобличава, от светлината става явно: понеже всичко, което бива явно, е светлина... И тъй, гледайте, колко внимателно трябва да постъпвате: не като неразумни, а като мъдри, като скъпите времето, защото дните са лукави.“ *(Ефес.5: 11-16);*

Ще представим **ОБРАТНА** хронология на отстъпленията от Бога, с цел постепенно да достигнем до корените и началото на изпадането на съвременните поместни църкви в ерес и така да установим, с Божията помощ**, ИСТИНСКОТО ХРИСТИЯНСКО СПАСИТЕЛНО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА** СРЕЩУ ВСИЧКИ ПАГУБНИ ЛЪЖИ, ЕРЕТИЧЕСКИ МЕРЗОСТИ, ИЗВРАЩЕНИЯ И ОСКВЕРНЕНИЯ ВЪВЕДЕНИ ОТ САТАНА И НЕГОВИТЕ СЛУГИ ОЩЕ ОТ НАЧАЛОТО НА ХРИСТОВОТО УЧЕНИЕ И ДО НАШИ ДНИ:

- ВСИЧКИ официални поместни църкви, **включително и Българската**, са подписали "Декларацията от Торонто" (1950), в която се заявява следното:

"Църквите-членки съзнават, че тяхното членство в Църквата Христова е по-всеобемно, отколкото членството в собствените им църкви... Всички християнски църкви, включително и Римската църква, считат, че няма пълно тъждество между членството във Вселенската Църква и членството в собствената им Църква... Те признават, че **има членове на Църквата „вън от стените ѝ“**, че те еднакво принадлежат към Църквата и дори, че **има „Църква извън Църквата“**. Това признание се изразява във факта, че с много малки изключения **християнските църкви признават за легитимно кръщението, извършено от другите църкви** *(пункт IV, т.3).*"

Този документ всъщност представлява официалната еклезиология на новата световна църква на Антихриста.

В НЕЯ СЕ ИЗПОВЯДВА НОВ ДОГМАТ, КОЙТО НЕ Е ПРАВОСЛАВЕН, А ЕРЕТИЧЕСКИ – ПРОТЕСТАНТСКИ!

Тук СЕ ЗАЯВЯВА ОТХВЪРЛЯНЕ НА ПРАВОСЛАВНАТА КОНЦЕПЦИЯ ЗА ЦЪРКВА, КАТО ТЯ СЕ ПРЕДСТАВЯ ЗА ЕДНА ОТ МНОГОТО РАЗЛИЧНИ, И СЕ ОБЯВЯВА ТЪРСЕНЕ

НА НОВА, ОБЕДИНЯВАЩА ЕКЛЕЗИОЛОГИЧНА ПОЗИЦИЯ И НА НОВ „ОРГАН“ – ТОЕСТ НОВА СВРЪХ „ЦЪРКВА“!

САМО ТОЗИ ФАКТ АВТОМАТИЧЕСКИ ИЗХВЪРЛЯ ВСЯКА ЦЪРКВА, ПРИЕЛА ЕРЕТИЧЕСКИЯ ДОГМАТ, ОТ СПАСИТЕЛНАТА ПРАВОСЛАВНА ВЯРА И Я ПОСТАВЯ ПОД ВЛАСТТА НА БЕСОВЕТЕ, ЗАЕДНО С КЛИРА И МИРЯНИТЕ Ѝ!

- ВСИЧКИ официални поместни църкви ПОДПИСВАТ И ДРУГИ ОБЩИ "БОГОСЛОВСКИ" ДЕКЛАРАЦИИ И ИЗВЪРШВАТ ОБЩИ МОЛИТВИ И **ЛИТУРГИИ** ЗАЕДНО С ЕЗИЧНИЦИ, ПРОТЕСТАНТИ, КАТОЛИЦИ, МОНОФИЗИТИ И ДРУГИ РЕЛИГИИ на шестата генерална асамблея на световния съвет на църквите (ССЦ) във Ванкувър, Канада, 31.VII.1983 г., на седмата асамблея на ССЦ в Канбера, Австралия, 1991 г. , на „Втория съвет на световните религии” през 1993 г. в Чикаго и т.н. Същото се случва и на организираните от папите междурелигиозни духовни срещи в Асизи, провели се през 1986, 1993, 2002, 2011 и 2016 гг., където представители на световните религии и на официалните поместни „православни“ църкви се молят заедно „за мир“.

НА АСАМБЛЕЯТА ВЪВ ВАНКУВЪР, 1983 г., ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ, УЧАСТВАЩИ В ССЦ (ВКЛЮЧИТЕЛНО И НА Българската “Православна Църква“, КОЯТО ТОГАВА Е УЧАСТНИК В ТОЗИ ФОРУМ) ПОДПИСВАТ „ПРОГРАМА МИНИМУМ“, НАРЕЧЕНА ОЩЕ КЕС (КРЪЩЕНИЕ, ЕВХАРИСТИЯ, СЛУЖЕНИЕ), В КОЯТО СЕ ПРОВЪЗГЛАСЯВА ВЗАИМНО ПРИЗНАВАНЕ НА КРЪЩЕНИЕТО ИЗВЪРШЕНО ПО ФОРМУЛАТА: „В ИМЕТО НА ОТЦА, И СИНА, И СВЕТИЯ ДУХ“, А СЪЩО И РАЗПОЗНАВАНЕ ЗА „ЗАКОННИ“ И НА ДРУГИТЕ ТАЙНСТВА У ЕРЕТИЦИТЕ. ВСИЧКИ ЧЛЕНОВЕ НА СВЕТОВНИЯ СЪВЕТ НА ЦЪРКВИТЕ ПРИЗНАЛИ СВОЕТО

ЕДИНСТВО НА ОСНОВАНИЕ Т. Н. „КРЪСТИТЕЛНО БОГОСЛОВИЕ“, КОЕТО ИМА ЗА СВОЯ ОСНОВА ТЕЗАТА, ЧЕ КРЪСТЕНИЯ СПОРЕД СПОМЕНАТАТА ФОРМУЛА, НЕЗАВИСИМО ОТ „ХРИСТИЯНСКАТА ДЕНОМИНАЦИЯ“ В КОЯТО СТАВА ЧЛЕН, ТОЙ ВЕЧЕ СЕ ЯВЯВА И УЧАСТНИК В ЦЪРКВАТА ХРИСТОВА.

На тази асамблея има **видно участие на езичници** още в началото на събитието. Индианските шамани запалват „свещени” огньове, молят се, бият тъпани и играят обредни танци. Те издигат огромен тотем – идол и призовават “духа на своето племе”, т.е. бесът, който той символизира. След това бе осъществена икуменическата „лимска литургия”, в която бяха включени и някои православни елементи. **Забележете – В тази литургия участвал и архиепископ Кирил, сега патриарх Московски и на цяла Русия**.

Мерзостите се засилват на седмата асамблея на ССЦ в Канбера, Австралия, 1991 г.

Езичеството е още силно по-застъпено. **Влезлите в „скинията” преминали през „очистителен дим”**. Австралийските туземци приветствали „асамблеята” с **култови обреди**, пълни с особена символика.

Начело на делегацията на Константинополската патриаршия, състояща се от 18 души, бил тогавашният Халкидонски митрополит, сега Константинополски ПАТРИАРХ ВАРТОЛОМЕЙ.

Седмата асамблея на ССЦ в Канбера, Австралия, 1991 г. ***Началото на „богослужението” било ознаменувано с културни танци на австралийските туземци. На третата снимка Митр. Стилиан чете Символа на вярата. Отляво е митр. Хризостом. Между тях е протестантската „свещеничка” Лойс в облачение. В молитвите им участва и архиерея от московския патриархат Кирил Гундяев (днес "патриарх" бизнесмен)***

Най-голямата делегация, почти 40 души, била изпратена от Московската патриаршия, начело със Смоленския митрополит Кирил Гундяев, КОЙТО СЕГА Е МОСКОВСКИ ПАТРИАРХ.

На пресконференция в Канбера митрополит Кирил (Гундяев) заявил: „Световният Съвет на Църквите — това е люлката на бъдещата обединена църква... нашият общ дом, ние носим особена отговорност за неговата съдба“.

Австралийският архиепископ Стилиан (Константинополска патриаршия), начело на представителите на всички ереси на земята прочел заедно с тях Символа на вярата. Съвършено официална съвместна молитва. „Единството” сякаш вече съществувало, изразявало се и се утвърждавало.

На „асамблеята” присъствали представители на всички поместни православни църкви, ВКЛЮЧИТЕЛНО И НА БЪЛГАРСКАТА. ВСИЧКИ се включили в общата „литургия от Лима“ с участието на протестантски „свещенички”.

В ЗАКЛЮЧИТЕЛНАТА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ГЕНЕРАЛНА АСАМБЛЕЯ НА ССЦ, СЪСТОЯЛА СЕ В КАНБЕРА, СЕ ЗАЯВЯВА: „КАТО ЧЛЕНОВЕ НА ТЯЛОТО ХРИСТОВО, ЧРЕЗ НАШЕТО ОБЩО КРЪЩЕНИЕ, НИЕ ВЕЧЕ СМЕ ОБЕДИНЕНИ“ (*Ламбопулос Г. VII Генеральная Ассамблея ВСЦ. Канберра, фев. 1991 г. Хроника, тексты, документы. Тертиос. Катерини. 1992, с. 136.*)

На 27 октомври 1986 година папа Йоан Павел II събира световните религии. **120 религиозни лидери от 32 "християнски" и 11 нехристиянски религиозни организации прекарали ден на пост и молитва. Всеки на своя бог или богове**. **ПРЕДСТАВИТЕЛ НА Б“ПЦ“ В ТОВА БОГОХУЛНО СБОРИЩЕ БИЛ МИТРОПОЛИТ ПАНКРАТИЙ СТАРОЗАГОРСКИ**.

Нарекли го световен ден на молитва за мир. **ОТ ТОЗИ МОМЕНТ НАТАТЪК ЗАПОЧВА ДА СЕ ГОВОРИ ЗА „ДУХА НА АСИЗИ“, КОЙТО КАКТО СЕ ВИЖДА Е ДУХ БЕСОВСКИ.**

Йоан Павел II повтори тази обща икуменическа сатанинска молитва - през 1993-а заради, както казва той, войната в Босна и Херцеговина.

На 24 януари 2002 г. в италианския град, под патронажа на папа Йоан Павел II, се състоя поредната междурелигиозна среща „за мир“, която по своята мащабност надмина всички предшествуващи. В нея са участвали около триста представители на дванадесет измежду най-разпространените световни религии: християнство, ислям, юдаизъм, будизъм, шинтоизъм, джайнизъм, индуизъм, зороастризъм, сикхизъм, конфуцианство, японската религия тенрикьо и традиционните африкански култове.

Междурелигиозната среща „за мир“ в Асизи - 24 януари 2002 г. Ересиарсите Йоан Павел II и Вартоломей, заедно с <u>българина Иван Петкин между тях</u>

<u>Българската патриаршия е била представена от епископския викарий за Централна и Западна Европа протойерей Иван Петкин.</u>

Докато зороастрийците палели в манастирския двор своя ритуален огън, всички представители на християнските ереси, в това число и официалните „православни” (**И ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА Б"ПЦ"**), се събрали в долната базилика. **Там начело с папата те извършили общо чинопоследование**, съдържащо откъси от Апостола, прошения и молитви, написани специално за случая. Предварително подготвено, чинопоследованието включвало участието на всяка една от делегациите, като **молитвата „Отче наш“ и завършителната молитва, кулминационни моменти в богослужението, били прочетени от самия папа.**

През същата 2002 г., но през май, Папа Йоан Павел II посещава България и е **посрещнат официално от българските му колеги масони-ересиарси. При влизането на ересиарха в храма “Св. Александър Невски” епископите Симеон Западноевропейски, Неофит Доростоло-Червенски, Дометиан Видински, Павел Левкийски целуват ръка на “високия гост”, а хорът пее “Благословен идещият в името Господне”. Симеон Западноевропейски отправя приветствени думи, в които ясно признава епископското достойнство на ересиарха и добавя "Ние се възхищаваме на вашия подвиг, подвиг като на Апостол. Нека Бог да ви благослови в здраве, мир и спасение."**

Български духовници се молеха с папата и негови кардинали, и при посещението му в Рилския манастир.

Общата еретическа вяра на нашите новостилни икуменисти и на тяхната църква сестра, **СЕ РАЗКРИВА ЯСНО И ОТ ЕДИННИЯ ПАПСКИ КАЛЕНДАР НА СЛУЖЕНИЕ, А СЪЩО И ОТ ОБЩИЯ ВЪНШЕН ОБРЯД НА КРЪЩЕНИЕ – ЧРЕЗ ЧАСТИЧНО, НЕПЪЛНО ПОТАПЯНЕ, ПОЛИВАНЕ ИЛИ ОПРЪСКВАНЕ, КОЕТО ПРЕДСТАВЛЯВА ГАВРА С НАЙ-ВАЖНОТО ЗА ВСЕКИ ХРИСТИЯНИН ТАЙНСТВО**. И двете изменения на Преданието на Църквата, както и множество други „нововъведения“ приети от папите еретици, **ПРЕДСТАВЛЯВАТ ВСЪЩНОСТ ПРЕДНАМЕРЕНО ВЪЗРАЖДАНЕ НА ДРЕВНИ ЕРЕСИ, ОСЪДЕНИ И ПОСТАВЕНИ ПОД АНАТЕМА ОТ СВЕТИТЕ ОТЦИ НА ЦЪРКВАТА И ВСЕЛЕНСКИТЕ СЪБОРИ! ТАКА И ПАПИТЕ И ТЕХНИТЕ БРАТЯ НОВОСТИЛНИ ЕРЕСИАРСИ ЦЕЛЕНАСОЧЕНО ПОСТАВЯТ ЦЪРКВИТЕ СИ ПОД ПРОКЛЯТИЕ И ВОДЯТ ДУШИТЕ НА КЛИРА И МИРЯНИТЕ В АДА!**

Освен споменатите асамблеи на ниво ССЦ и разгледаните вече богохулни сборища в Асизи, през годините са осъществявани и множество други

двустранни и многостранни междурелигиозни срещи, с богословски диалози, ОБЩИ МОЛИТВИ, РЕШЕНИЯ И ДЕКЛАРАЦИИ, В КОИТО СА ВЗЕМАЛИ УЧАСТИЕ И ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА БЪЛГАРСКАТА "ПРАВОСЛАВНА" ЦЪРКВА! Например в ОФИЦИАЛНИЯ САЙТ НА СИНОДА НА Б „П“ Ц е отразена "Световната среща на религиозните лидери в Баку". Друг подобен форум е отразен от БТА: „**Българска делегация участва във Втората среща на върха на световните религиозни лидери в Баку**
В срещата, която се провежда в рамките на юбилейните чествания на 70-годишнината на председателя на Съвета на кавказките мюсюлмани Шейх-ул-Ислям Аллахшукюр Пашазаде, **взеха участие лидери и представители на повече от 70 държави, 25 традиционни религии и религиозни общности от 5 континента, както и около 500 високопоставени представители на влиятелните международни организации**.“

Б“П“Ц ПРИЕМА И ОДОБРЯВА ТЕЗИ ИКУМЕНИЧЕСКИ СБОРИЩА! НА ТЯХ ПРИСЪСТВАТ И НЕЙНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ! Ето например част от посланието на Българския патриарх Максим към участниците в спомената Световната среща на религиозните лидери, проведена през юли 2006 г.:

„Ваши Светейшества, Ваши Блаженства, Ваши Превъзходителства, уважаеми гости и представители на Руската федерация, драги участници в този представителен световен форум, **да отдадем слава на Господа за всичките му благодеяния към нас**! (***как се отдава слава на Бога, заедно със всички богохулни религии, които например отричат Христа?! –б.р.***). Считаме за свой дълг сърдечно да благодарим на организаторите на този световен форум, който свидетелства пред света за **бдителната съвест и благороден стремеж на представителите на световните**

религии да утвърждават мира... Искрено съжаляваме, че не можем лично да участваме в този високоотговорен форум. **От наше име и от името на Св. Синод на Българската православна църква ИЗПРАЩАМ КАТО НАШИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ членовете на Св. Синод** Високопреосвещените митрополити Варненски и Великопреславски Кирил и Видински Дометиан.

Оставам **с гореща молитва и благопожелание за успех и обилни плодове от взаимните усилия на ТРУЖЕНИЦИТЕ НА СВЕТОВНИТЕ РЕЛИГИИ в благородния диалог по пътя на Божествената мъдрост, завещана ни от древните традиции до ден днешен**...

Максим, патриарх Български
и митрополит Софийски“

ТОВА Е БОГОХУЛНО, ЕРЕТИЧЕСКО ВИЖДАНЕ, КОЕТО ГОВОРИ ЗА „БОЖЕСТВЕНА МЪДРОСТ“ СРЕД ВРАГОВЕТЕ НА ГОСПОДА, КОИТО ВИНАГИ СА ПРЕСЛЕДВАЛИ И ПРЕСЛЕДВАТ ХРИСТИЯНИТЕ.

През месец юни 2016 г. на остров Крит, република Гърция, бе проведен подготвяният от десетилетия т. нар. „Велик и свят събор“ на официалните поместни лъжеправославни църкви.

На вълчия събор, беше приет само един важен документ с догматическа и практическа стойност - „**Отношението на Православната църква към останалия християнски свят**“. **Още със заглавието СЕ ВИЖДА ДОГМАТИЧЕСКОТО ОТСТЪПЛЕНИЕ ОТ ПРАВОСЛАВИЕТО, ТЪЙ КАТО ВСИЧКИ ЕРЕСИ И СЕКТИ СА НАРЕЧЕНИ „ХРИСТИЯНСКИ СВЯТ“, ВЪПРЕКИ ЧЕ МНОГО ОТ ТЯХ СА ПРОКЛЕТИ С АНАТЕМИ ОТ СВЕТИТЕ ВСЕЛЕНСКИ И ПОМЕСТНИ СЪБОРИ НА ЦЪРКВАТА (НАПРИМЕР МОНОФИЗИТИТЕ,**

МОНОТЕЛИТИТЕ, ИКОНОБОРЦИТЕ-ПРОТЕСТАНТИ, ПАПИСТИТЕ И Т.Н.).

В точка 19 се говори, че: "**Православните църкви, членове на ССЦ… са дълбоко убедени, че еклезиологичните предпоставки на Декларацията от Торонто (1950) «Църква, църкви и Световния съвет на църквите» имат основополагащо значение за участието на православните в Съвета**… **ОТ НИТО ЕДНА ОТ ЦЪРКВИТЕ при встъпването ѝ в ССЦ НЕ СЕ ИЗИСКВА ДА ПРОМЕНЯ СВОЯТА ЕКЛЕСИОЛОГИЯ". (*ТОЕСТ ВСЯКА ОТ ЕРЕСИТЕ ВЪТРЕ МОЖЕ ДА СТОИ НА БОГОХУЛНИТЕ СИ ПОЗИЦИИ И ТОВА ИЗОБЩО НЕ ПРИТЕСНЯВА ОФИЦИАЛНИТЕ ЛЪЖЕПРАВОСЛАВНИ ЦЪРКВИ – б.р.*)**…

Тоест тук СЕ ЗАЯВЯВА ОТХВЪРЛЯНЕ НА ПРАВОСЛАВНАТА КОНЦЕПЦИЯ ЗА ЦЪРКВА, КАТО ТЯ СЕ ПРЕДСТАВЯ ЗА ЕДНА ОТ МНОГОТО РАЗЛИЧНИ, И СЕ ОБЯВЯВА ТЪРСЕНЕ НА НОВА, ОБЕДИНЯВАЩА ЕКЛЕЗИОЛОГИЧНА ПОЗИЦИЯ И НА НОВ „ОРГАН“ – ТОЕСТ НОВА СВРЪХ „ЦЪРКВА“!

Въпреки че Българската „патриаршия“ не изпрати представител на събора в Крит, **ТЯ Е ПРИЕЛА НЕГОВИТЕ РЕШЕНИЯ ОЩЕ НА ПРЕДСЪБОРНО СЪВЕЩАНИЕ В ШАМБЕЗИ**.

Ето какво се казва в **КОМЮНИКЕ НА ПЕТОТО ВСЕПРАВОСЛАВНО ПРЕДСЪБОРНО СЪВЕЩАНИЕ - Шамбези, Женева, 16 октомври 2015 г., публикувано от българската „патриаршия“:**

„Съвещанието прие единодушно текстовете „За автономията и начина на нейното прогласяване в Православната църква“, „Отношенията (връзките) на Православната църква с останалия християнски свят“ и

„Важността на поста и неговото спазване днес“.“

Подобни антиправославни проекторешения и формулировки бяха приети от Б“П“Ц и преди това, на всеправославното съвещание във Фенер 6-9 март 2014 г.

Ето цитати от комюникета и решенията от съвещанието:

„Потвърждаваме задължението си да бъдем открити за диалог с другия, с другите хора, с другите култури, както и с **ДРУГИТЕ ХРИСТИЯНИ и хората с други религиозни убеждения**.“

Фенер, 8 март 2014 г.

ТУК ОТНОВО, В ОФИЦИАЛНИ ДОКУМЕНТИ ПРИЕТИ ОТ Б“П“Ц СЕ ГОВОРИ ЗА „ДРУГИТЕ ХРИСТИЯНИ“, ИЗВЪН ПРАВОСЛАВИЕТО, за „Отношения на Православната църква с останалия християнски свят“! Това, както казахме вече е формулировка, ПРОТИВОРЕЧАЩА НА ПРАВОСЛАВНИЯ ДОГМАТ, че ЦЪРКВАТА Е ЕДНА, както гласи Символът на вярата (В ЕДНА, свята, съборна и апостолска Църква), което означава, че извън нея ХРИСТИЯНИ НЯМА! Неслучайно светите отци никога не наричат отпадналите от Църквата „християни”, а винаги „ЕРЕТИЦИ” или “схизматици”.

Сам Господ е казал ...”ще съградя ЦЪРКВАТА Си, и портите адови няма да й надделеят"... (Мат. 16:18) – *НЕ ЦЪРКВИТЕ СИ, А ЦЪРКВАТА!*

Факт е, че през годините непрекъснато се повтаря, в една или друга форма формулировката на пагубната енциклика, издадена от Вселенската патриаршия през месец януари 1920 г., с която започва световния икуменизъм, и която гласи „Към Христовите църкви, където и да се намират“. Там Православните църкви са

призовани да пренебрегнат своите богословски различия с инославните и да влязат в диалог с еретиците, чиято крайна цел е обединяването на цялото християнство в една църква. Енцикликата призовава за създаване на Лига на църквите.

ВАЖНО Е ДА СЕ РАЗБЕРЕ, ЧЕ БЪЛГАРСКАТА „ПАТРИАРШИЯ“, САМА, СЪВСЕМ ОФИЦИАЛНО, ДОГМАТИЧЕСКИ СЕ ОТРИЧА ОТ ПРАВОСЛАВИЕТО, КАТО ЕДИНСТВЕНА ЦЪРКВА ХРИСТОВА НА ЗЕМЯТА, ПРИРАВНЯВА СЕ С ЕРЕТИЦИТЕ И ГИ НАРИЧА „ДРУГИТЕ ХРИСТИЯНИ“ И „ОСТАНАЛ ХРИСТИЯНСКИ СВЯТ“! ОЩЕ ПО-ФРАПИРАЩО Е, ЧЕ СЕ ГОВОРИ ЗА РЕЛИГИОЗЕН ДИАЛОГ С ИНОВЕРЦИ – „хората с други религиозни убеждения“, КОИТО ИЗОБЩО НЕ ПРИЗНАВАТ ХРИСТОС ЗА СПАСИТЕЛ И ДОРИ ГО ХУЛЯТ, ЗАЕДНО С ПРЕСВЕТАТА МУ МАЙКА И СВЕТИИТЕ! СТАВА ВЪПРОС ЗА РЕЛИГИОЗНИ ПРЕГОВОРИ С ХОРА, КОИТО СА НАСЛЕДНИЦИ НА УБИЙЦИТЕ НА ХРИСТОС, КОИТО СА УБИВАЛИ, ОГРАБВАЛИ И ПРЕСЛЕДВАЛИ НЕУМОРНО ХРИСТИЯНИТЕ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ, И ДНЕС ГИ МРАЗЯТ И ХУЛЯТ, И СЕ ГОРДЕЯТ С БОГОУБИЙСТВОТО!

На „архиерейска“ литургия в софийския митрополитски храм „Света Неделя“, състояла се на 23.02.2024 г., ПРИСЪСТВАХА И СЪМОЛИТЕЛСТВУВАХА КАТОЛИЧЕСКИ КАРДИНАЛ И СВЕЩЕНИК В ОБЛАЧЕНИЕ. ЗАБЕЛЕЖЕТЕ, ЧЕ **КАРДИНАЛА БЕШЕ ПОСТАВЕН ОТ „ДУХОВНИЦИТЕ“ НА Б“ПЦ“ НА ЕПИСКОПСКИЯ ПРЕСТОЛ В ЦЪРКВАТА**!

На следващия документален фотоматериал се вижда още по-фрапиращо и показателно събитие – показана е ПАПСКА ЛИТУРГИЯ ВЪВ ВАТИКАНА, НА КОЯТО ПРИСЪСТВА И СЕ МОЛИ ЗАПАДНО И СРЕДНОЕВРОПЕЙСКИ МИТРОПОЛИТ АНТОНИЙ. Впечатление прави ограниченото, но доста символично

присъствие на други ересиарси, ВКЛЮЧИТЕЛНО И ЛЮТЕРАНСКИ ПРОТЕСТАНТ, А СЪЩО И АРМЕНСКИ И КОПТСКИ МОНОФИЗИТИ:

VATICAN Events
Secondes Vêpres de la Conversion de l'Apôtre Saint Paul
Basilique Saint-Paul-hors-les-Murs, Rome

Secondes Vêpres de la Conversion de l'Apôtre Saint Paul
Basilique Saint-Paul-hors-les-Murs, Rome

VATICAN Events
2nd Vespers for the Solemnity of the Conversion of St. Paul
Basilica of St. Paul Outside-the-Walls, Rome

VATICAN Events
Homélie du Pape François
Secondes Vêpres de la Conversion de l'Apôtre Saint Paul

EWTN
VATICAN Events

VATICAN Events

Нека отново припомним какво казват законите на Светата Църква:

*„**Забранява се моленето с еретик или с разколник**” (Лаод. 33).*

*„**Ако някой, макар и вкъщи, се помоли с отлъчен от църковно общение, да бъде (и сам той) отлъчен**”. (10-то апостолско правило)*

*„Епископ, презвитер или дякон, който само се е молил с еретици, нека се отлъчи; **а ако им позволи да вършат нещо като свещенослужители в църквата, да бъде низвергнат**” (Апост. 45)*

„Който пренебрегва което и да е Църковно Предание, писано или неписано на него Анатема“ (Деяние 7 на Седми вселенски събор).

„Архиереите“ на Българската „патриаршия“ **МНОГОКРАТНО СА НАРУШИЛИ СВЕЩЕНОТО ПРЕДАНИЕ, ПРАВИЛАТА И КАНОНИТЕ НА СВЕТАТА ЦЪРКВА, ЧРЕЗ СЪМОЛИТЕЛСТВУВАНЕ С ЕРЕТИЦИ, ОБЩИ ЛИТУРГИИ И ПРИЧАЩАВАНЕ С ТЯХ, ПРИЕМАНЕ И ПОДПИСВАНЕ НА ОБЩИ ЕРЕТИЧЕСКИ ОФИЦИАЛНИ ДОКУМЕНТИ (КАТО „ТОРОНТСКАТА ДЕКЛАРАЦИЯ“), ВЪЗПРИЕМАНЕ НА ВСИЧКИ ЕРЕТИЦИ ЗА „ХРИСТИЯНИ“, „ЦЪРКВИ СЕСТРИ“, КОИТО ИМАТ „ОБЩА СПАСИТЕЛНА ВЯРА В СВЕТАТА ТРОИЦА“, А СЪЩО И ЧРЕЗ ЕРЕТИЧЕСКА ПРОМЯНА НА БОГОСЛУЖЕБНИЯ КАЛЕНДАР, ПРАЗНИЦИТЕ, ПОСТИТЕ, ЛИТУРГИЯТА, БОГОСЛУЖЕБНИЯ ЕЗИК, ИКОНОПИСНИЯ КАНОН, ОГЛАШЕНИЕТО, КРЪЩЕНИЕТО И ДРУГИТЕ ТАЙНСТВА И ТРЕБИ, ВЪЗПРИЕМАНЕ НА БЕСОВСКИ ЕЗИЧЕСКИ ПОНЯТИЯ И ПРАКТИКИ КАТО „КОЛЕДА“ (КОЕТО Е ИМЕ НА СЛАВЯНСКИ БЯС, СПОРЕД ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ)**, „КОЛЕДЕН ПОСТ“, „КОЛЕДНА

ЕЛХА“, **„ОСВЕЩАВАНЕ“ НА КОРБАН И ОБРОЦИ** И Т.Н.

Гореописаното е само част от множество подобни актове на догматически и религиозен синкретизъм (обединяване). Общото название на тези два процеса е „икуменизъм“ и те фактически представляват създаване на свръх ерес и едновременно с това на обща световна свръх религия, тоест на новата глобална вяра в антихриста. Ще разгледам по-долу някои документирани проявления на тези пагубни процеси, като се постарая да проследя тяхното начало **в далечното минало**:

- **„Официалните“ лъжеправославни църкви сключват и уния с еретиците монофизити**, подписана в „Съвместна Декларация на Смесената комисия за диалог между Православната Църква и ориенталските православни църкви, Шамбези, 1990 г.“ и документ със същото име, подписан през 1993 г. Ето цитат от този техен официален документ: "Ние ясно разбрахме, че нашите две семейства винаги вярно са пазили една и съща истинска православна христологическа вяра..." *(Из т. 9. от II съвместна Декларация на Смесената комисия за диалог между Православната Църква и ориенталските православни църкви, подписана в Шамбези, 1990 г.).*

- Те приемат и богословски документи с нова икуменическа еклезиология, включваща т.нар. „теория на клоните“. Тази теория е богословска концепция, развита в англиканството, според която Католическата църква, източноправославните църкви и Англиканската общност са три клона на една единствена, свята, католическа (съборна) и апостолска църква. Идеите на тази концепция са заложени Торонтската декларация (1950 г.) и други еретически богословски документи, ПРИЕТИ ОТ ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ ОФИЦИАЛНИ „ПРАВОСЛАВНИ“ ЦЪРКВИ.

- На срещите на световния съвет на църквите те служат с всички ереси, нечестиви зловерни религии и езичници обща икуменическа „лимска литургия”, съставена от френския реформатор Макс Туриан и приета от комисията „Вяра и устройство” в Лима (Перу) през януари 1982 г. ;

- ЦАРИГРАДСКАТА ПАТРИАРШИЯ, ЗАЕДНО С ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ ФАКТИЧЕСКИ СА УНИАТСКИ ЦЪРКВИ, ПО СИЛАТА НА ОБЩ ДОКУМЕНТ НАРЕЧЕН „УНИАТСТВОТО КАТО МЕТОД НА ОБЕДИНЕНИЕ В МИНАЛОТО И ТЪРСЕНЕ НА ПЪЛНО ОБЩЕНИЕ В НАСТОЯЩЕТО“, ПОДПИСАН С ПАПИСТИТЕ В БАЛАМАНД (ЛИВАН), ПРЕЗ 1993 Г. Ето цитат от документа: „12. **ПОРАДИ ФАКТА, ЧЕ КАТОЛИЦИТЕ И ПРАВОСЛАВНИТЕ ХРИСТИЯНИ ОТНОВО СЕ РАЗПОЗНАВАТ ЕДНИ ДРУГИ В РАМКИТЕ НА ТАЙНСТВАТА НА ЦЪРКВАТА И ПРЕОТКРИВАТ СЕБЕ СИ КАТО ЦЪРКВИ СЕСТРИ,** гореописаната форма на „мисионерско апостолство“,.. вече не може да бъде приета като метод...“;

- През февруари 1971 г. Цариградския "патриарх" Атинагор публично обявява, че дава св. причастие на римокатолици и протестанти.;

- НА 7.XII.1965 г. КОНСТАНТИНОПОЛСКИЯ ПАТРИАРХ АТИНАГОР И ПАПА ПАВЕЛ VI ОБЯВЯВАТ „**ВЗАИМНА ОТМЯНА“ НА АНАТЕМИТЕ МЕЖДУ ПРАВОСЛАВНИ И РИМОКАТОЛИЦИ. ЗАПОЧВА ПОМЕНАВАНЕ НА ПАПАТА В ДИПТИХИТЕ НА КОНСТАНТИНОПОЛСКАТА ПАТРИАРШИЯ (“Бидейки винаги близко по дух и сърце до Ваше Светейшество, ние СПЕЦИАЛНО споменаваме в молитвите си Вас и Вашата свята Римокатолическа църква, намираща се под Ваше ръководство, по време на св. Литургия в нашата всечестна патриаршеска катедрала,.. -Телеграма, изпратена от патриарх Атинагор до папа Павел VI, по повод свикването на събор на ватиканските**

епископи, 18.10.1969; виж “Katholike”, № 1651 [4.11.1969]”);

- През 1950 г. е приет основополагащият Световния съвет на църквите икуменически документ – т. нар. „Декларация от Торонто“ озаглавена „Църква, църкви и Световния съвет на църквите“. Както писахме вече, раздел 3 ОТ ТОЗИ ЕРЕТИЧЕСКИ, БОГОХУЛЕН ДОКУМЕНТ ГЛАСИ: „ВСИЧКИ ХРИСТИЯНСКИ ЦЪРКВИ, ВКЛЮЧИТЕЛНО РИМСКАТА ЦЪРКВА, считат, че няма пълно тъждество между членството във Вселенската Църква и членството в собствената им Църква. Те признават, че има членове на Църквата „вън от стените ѝ“, ЧЕ ТЕ ЕДНАКВО ПРИНАДЛЕЖАТ към Църквата и дори, че има „Църква извън Църквата“ (§IV, т.3)...“.

При встъпването на Българската „православна“ църква в Световния съвет на църквите (през 1961 г.), тя подписва този документ, после (през 1998 г.) тя заявява напускане на този съвет, НО ПРОДЪЛЖАВА ДА ИЗПРАЩА ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА НЕГОВИТЕ АСАМБЛЕИ И НИКОГА НЕ СЕ ОТКАЗВА ОТ ПОДПИСАНИТЕ И ПРИЕТИ ТАМ ЕРЕТИЧЕСКИ ДОГМАТИ, ДОКУМЕНТИ И РЕШЕНИЯ. Грузинската църква е постъпила също като Българската.

ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ПОМЕСТНИ ОФИЦИАЛНИ „ПРАВОСЛАВНИ“ СЪВРЕМЕННИ ЦЪРКВИ ПРОДЪЛЖАВАТ ДА СА ЧЛЕНОВЕ НА СВЕТОВНИЯ СЪВЕТ НА ЦЪРКВИТЕ, УЧАСТВАТ НА МЕЖДУКОНФЕСИОНАЛНИТЕ И МЕЖДУРЕЛИГИОЗНИТЕ МУ СБОРИЩА, МОЛИТВИ И ЛИТУРГИИ, И СЪОТВЕТНО СА ПОДПИСАЛИ И ПРИЕЛИ НЕГОВИТЕ ЕРЕТИЧЕСКИ ДОГМАТИ И РЕШЕНИЯ.

- След 1948 г. икуменизма сред еретическите лъжеправославни църкви преминава към религиозен синкретизъм *(религиозно обединяване-гр.)*. Тази година

е избран новия Константинополски "патриарх" Атинагор, който заявява: “Грешим, ако смятаме, че православната вяра е паднала от небето и че останалите религии не са ценни. Триста милиона от човечеството са ИЗБРАЛИ ИСЛЯМА КАТО ПЪТ КЪМ БОГА, а останалите стотици милиони са протестанти, католици и БУДИСТИ.”

ТОВА ПРЕДСТАВЛЯВА ОФИЦИАЛНО ИЗПОВЯДВАНЕ НА НОВ БОГОХУЛЕН ДОГМАТ, КОЙТО Е ОСНОВОПОЛАГАЩ В НОВАТА ВЯРА НА ИДВАЩИЯ АНТИХРИСТ!

Всички останали поместни църкви приемат участие в тази НОВА ИКУМЕНИЧЕСКА РЕЛИГИЯ, чрез съслужението и общението си с Константинополската патриаршия;

- Още през 1902 г. с послание на Константинополската патриаршия към ВСИЧКИ автокефалните църкви „ОТНОСНО НАСТОЯЩЕТО И БЪДЕЩЕТО НА ОТНОШЕНИЯТА С ДВЕ ВЕЛИКИ КЛОНКИ НА ХРИСТИЯНСТВОТО – ЗАПАДНАТА И ПРОТЕСТАНТСКАТА ЦЪРКВИ“, тази патриаршия, КАКТО И ВСИЧКИ ЦЪРКВИ, КОИТО СА В ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С НЕЯ И ПРИЕМАТ ТОВА ПОСЛАНИЕ БЕЗ ДА ГО ОСЪДЯТ И ДА СЕ РАЗГРАНИЧАТ, ВСЪЩНОСТ ИЗПАДАТ ОФИЦИАЛНО В ЕРЕСТТА НА ДОГМАТИЧЕСКИЯ СИНКРЕТИЗЪМ *(догматическо обединяване-гр.)*, КОЙТО ЗАПОЧВА ДА СЕ НАРИЧА ИКУМЕНИЗЪМ И СЕ ОСЪЩЕСТВЯВА С ВСИЧКИ ЕРЕСИ НА ЗЕМЯТА.

През 1920 година, със своята пагубна енциклика, озаглавена “*Към Христовите църкви, където и да се намират*”, Константинополската патриаршия ПОТВЪРЖДАВА И ОТКРИТО ПРОПОВЯДВА ТАЗИ НОВА ЕРЕС НА ИКУМЕНИЗМА. В документа, православните църкви са призовани да пренебрегнат своите богословски различия с еретиците и да влязат в диалог с

тях, чиято крайна цел е обединяване. Този призив довежда до световното икуменическо движение.

Същата година, същата тази патриаршия, с която са в общение ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ, вече участва на икуменическа конференция в Женева! В 1927 г. се свиква Лозанската икуменическа конференция, в която вече участват „православните“ църкви от Константинопол, Александрия, Йерусалим, Гърция, Кипър, Сърбия, БЪЛГАРИЯ, Полша, Румъния!

Този ОФИЦИАЛЕН И СЪЗНАТЕЛЕН АКТ НА ПРОПОВЯДВАНЕ С "ОТКРИТА ГЛАВА" НА СВРЪХЕРЕСТА НА ИКУМЕНИЗМА Е ПОТВЪРДЕН И ПРЕЗ 1922 Г., когато Цариградската патриаршия признава англиканските еретически ръкоположения, КОЕТО ПРЕВРЪЩА И САМИТЕ ПРИЗНАВАЩИ ГИ И ВСИЧКИ, КОИТО СА В ОБЩЕНИЕ С ТЯХ В ЕРЕТИЦИ АНГЛИКАНИ! Впоследствие англиканските протестантски ръкоположения са признати и от Йерусалимската патриаршия (1923 г.), Кипърската архиепископия (1923 г.), Александрийската (1930 г.) и Румънската (1936 г.) патриаршии.

ФАКТИЧЕСКИ С ТЕЗИ ЦЕЛЕНАСОЧЕНИ ДЕЙСТВИЯ – ПОСЛАНИЕТО ОТ 1902 Г., ДЕКЛАРАЦИЯТА ОТ 1920 г., ПРИЗНАВАНЕТО НА АНГЛИКАНСКИТЕ ЕРЕТИЦИ И УЧАСТИЯТА В ИКУМЕНИЧЕСКИТЕ ФОРУМИ, СПОМЕНАТИТЕ ЦЪРКВИ ПРИЕМАТ И ТАЗИ НОВА ЕРЕС! В НЕЯ ВЛИЗАТ И ВСИЧКИ, КОИТО ОТ ТОЗИ МОМЕНТ НАТАТЪК ИМАТ ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С ТЯХ, ВКЛЮЧИТЕЛНО И ДРУГИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ С ТЕХНИТЕ АРХИЕРЕИ, ИЕРЕИ, ДРУГИЯ КЛИР, МОНАСИТЕ И МИРЯНИТЕ. Това, както виждаме, продължава и до днес.

През 1924 година Константинополската патриаршия потвърждава тази нова ерес и в служението си чрез приемане на новокалендарието.

Тези които не осъждат и не предават на анатема икуменизма съзнателно или казват, че е само схизма или твърдят, че в ереста може да има някаква скрита благодат, или че само потенциално, но не фактически е ерес, или че някой еретик ще се спаси от вечни мъки, или почитат за "свети" еретици синкретисти и революционери като Тихон (Белавин), Матей (Карпатакис), Иоан (Максимович), Андрей (Ухтомски), или налагат лъжливо анатема над икуменизма, без да я напишат, подпишат и подпечатат в официален документ, фактически всички такива са прикрити икуменисти с нечестиви учения.

Сред тях са Руската задгранична църква и старостилните икуменисти на Елада, обединили се през 1935 г. зад тримата новостилни "епископи" Хризостом Флорински, Герман Димитриадски и Хризостом Закинтски, които извършват хиротония на Матей Карпатакис и други "епископи". В последствие тези еретически учения са представени от синодите на Матей Карпатакис, Хризостом Флорински и нароилите се от тях десетки старостилни криптоикуменически формации. Сред тях са т.нар. матеити, флоринеи, противостоящи, с Хризостом Киусис, Киприан Куцумба, Р"П"АЦ, Максим, Каллиник, а също и влезлите в съслужение и общение с някои от тях Р"П"ЗЦ, Румънската и Българската „старостилни“ църкви, българския манастир „Благовещение“ с "игумен" Касиан, Христофор Събев, "архим." Никанор (Христо Мишков) и др.:

- Руската "официална" църква задълбочава своята

единоверческа и революционна демократична ерес на 9 март 1917 г., когато синода ѝ ПОДКРЕПЯ В ОФИЦИАЛЕН ДОКУМЕНТ ФЕВРУАРСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ НА ИУДОМАСОНИТЕ САТАНИСТИ:

„ИЗВЪРШИ СЕ ВОЛЯТА БОЖИЯ. РУСИЯ СТЪПИ НА ПЪТЯ НА НОВ ДЪРЖАВЕН ЖИВОТ. ДА БЛАГОСЛОВИ ГОСПОД НАШАТА ВЕЛИКА РОДИНА С ЩАСТИЕ И СЛАВА НА НЕЙНИЯ НОВ ПЪТ!“

(Обращение Священного Синода ко всем чадам Православной Российской Церкви по поводу отречения Императора Николая II и отказа Великого Князя Михаила воспринять власть до решения Учредительного Собрания. 1917 г.).

САМО ТОЗИ АКТ НА ПОДКРЕПА НА РЕВОЛЮЦИОННАТА ВЛАСТ ПОКАЗВА ЯСНО АНТИХРИСТИЯНСКАТА ЖИДОМАСОНСКА СЪЩНОСТ НА ПОДПИСАЛИТЕ ГО ЧЛЕНОВЕ НА СИНОДА, СРЕД КОИТО СА И БЪДЕЩИТЕ КОМУНИСТИЧЕСКИ ПАТРИАРСИ ТИХОН (БЕЛАВИН) И СЕРГЕЙ (СТРАГОРОДСКИ). ТЕ ПОПАДАТ ПОД АНАТЕМАТА НАД НАРУШИЛИТЕ ПРЕДАНИЕТО НА ЦЪРКВАТА, КАТО „БЛАГОСЛАВЯТ“ МАСОНСКИ ДЕМОКРАТИЧНИ ВЛАСТИ, КОИТО СЕ БОРЯТ С БОГОУСТАНОВЕНАТА САМОДЪРЖАВНА МОНАРХИЯ *("БЛАГОСЛАВЯНЕТО" НА ДЕМОКРАТИЧНИ МАСОНСКИ ВЛАСТИ СЕ ИЗВЪРШВА В МОМЕНТА И В РУСКАТА, И ВЪВ БЪЛГАРСКАТА, И В ГРЪЦКАТА, И В ЦАРИГРАДСКАТА, И ВЪВ ВСИЧКИ Т.НАР. "ОФИЦИАЛНИ" ЦЪРКВИ. ТОЕСТ, ТЕ ВСИЧКИ СА ПОД АНАТЕМА САМО ЗАРАДИ ТОЗИ АКТ!!!)*.

<u>Всяка църква или всеки духовник, които днес благославят или изобщо допускат приемане на демократична или тоталитарна революционна републиканска масонска власт или участие в нейните</u>

избори, фактически са съучастници в делата на жидомасоните антихристи.

На 3 юни 1923 г., патриарх Тихон УТВЪРЖДАВА СПОМЕНАТОТО ЗАДЪЛБОЧАВАЩО СЕ ОТСТЪПЛЕНИЕ ОТ БОГА, чрез РАЗКАЯНИЕТО ПРЕД беззакония съд на БОЛШЕВИКИТЕ за анатемата, която е произнесъл срещу тях на 19 януари 1918 година, А СЪЩО И С ПРИЕМАНЕТО НА НОВИЯ КАЛЕНДАР (ЕРЕС НА НОВОСТИЛИЕТО), И САМО ВРЕМЕННАТА МУ ОТМЯНА (ЕРЕС НА СТАРОСТИЛНИЯ ИКУМЕНИЗЪМ).

НЯКОЛКО ГОДИНИ ПО-КЪСНО (1927 Г.), НЕГОВИТЕ НАСЛЕДНИЦИ, РЪКОВОДЕНИ ВЕЧЕ ОТ СЕРГЕЙ (СТРАГОРОДСКИ) ЩЕ ПРОДЪЛЖАТ ДЕЛОТО НА СИНОДА ОТ 1917 Г., КАТО „БЛАГОСЛОВЯТ“ АНТИХРИСТОВАТА БОЛШЕВИШКА ВЛАСТ И ЗАПОЧНАТ ДА Я СПОМЕНАВАТ В ЛИТУРГИИТЕ НА СВОИТЕ ЕРЕТИЧЕСКИ ЦЪРКВИ!;

- ОЩЕ ПРЕЗ 1905 г. РУСКИЯТ ИМПЕРАТОР СЕ ОТКАЗВА ОТ ПРАВОСЛАВНОТО СИ ВЛАДЕТЕЛСКО САМОДЪРЖАВИЕ и от дара на Светия Божи Дух, даден му при тайнството миропомазание и венчание за царската власт, като издава друг указ за учредяване на демократичен избираем парламент и приема да раздели властта си с него. С ТОВА ТОЙ (КАКТО И ВСИЧКИ КОНСТИТУЦИОННИ „МОНАРСИ“) СЕ ЯВЯВА НАРУШИТЕЛ НА БОЖЕСТВЕНИЯ ДОГМАТ ЗА ЦАРСКОТО САМОДЪРЖАВИЕ, ОПИСАН В *„Христианское учение о Царской Власти и об обязанностях верноподданных“*.

Такъв нарушител на догмата за държавната власт, от 1905 г. нататък, се явява и Руската църква, която продължава да споменава в олтарите Николай КАТО ЗАКОНЕН ПРЕД БОГА ВЛАДЕТЕЛ.

На 17 април 1905 г. Николай II ИЗДАВА УКАЗ ЗА „ВЕРОТЪРПИМОСТ“, В КОЙТО СЕ РАЗРЕШАВА ОТПАДАНЕ ОТ ПРАВОСЛАВИЕТО В ДРУГИ ИЗПОВЕДАНИЯ, ОТМЕНЯТ СЕ ЗАКОНОДАТЕЛНИТЕ ОГРАНИЧЕНИЯ НАД СТАРООБРЯДЦИТЕ, УНИАТИТЕ И ДРУГИ СЕКТАНТИ. ВИСОЧАЙШИЯТ УКАЗ ЗАБРАНЯВАЛ ТИБЕТСКИТЕ БУДИСТИ ДА БЪДАТ НАЗОВАВАНИ ИДОЛОПОКЛОННИЦИ И ЕЗИЧНИЦИ. Николай се разпорежда да бъдат отворени за „богослужение“ отдавна запечатаните строобрядчески храмове.

Както писах вече, не случайно три години по-рано (12 юни 1902) Константинополската патриаршия изпраща послание до Руската църква, озаглавено „ОТНОСНО НАСТОЯЩИТЕ И БЪДЕЩИ ОТНОШЕНИЯ С ДВАТА ГОЛЕМИ КЛОНА НА ХРИСТИЯНСТВОТО – ЗАПАДНАТА И ПРОТЕСТАНТСКАТА ЦЪРКВА“.

Това фактически е първия официален документ, обявяващ пред всички автокефални църкви ересттa на догматическия синкретизъм или още наречена "икуменизъм".

Цар Николай II облечен в английската си адмиралтейска униформа, СЪС ЗНАЦИТЕ НА ОРДЕНА НА ЖАРТИЕРА ВЪРХУ НЕЯ! СВЕТЛОСИНЯТА ЛЕНТА ПРЕЗ РАМОТО Е СЪЩО СИМВОЛ НА ТОЗИ ОРДЕН И ОЗНАЧАВА ПРИНАДЛЕЖНОСТ ИМЕННО КЪМ НЕГО, ВЪПРЕКИ НАГРАЖДАВАНЕТО И НОСЕНЕТО И НА ДРУГИ ОРДЕНИ. ТОЕСТ ТОВА Е УНИФОРМАТА НА ФЛОТА И СИМВОЛИТЕ НА ОРДЕНА КЪМ КОЙТО МОНАРХЪТ РЕАЛНО ПРИНАДЛЕЖИ.
Сами си представете символиката и нравственото падение, които представлява принадлежността към орден, създаден в ЧЕСТ НА ЖАРТИЕРА НА ЕДНА БЛУДНИЦА! ТОВА Е САТАНИНСКАТА ПОДИГРАВКА С МОНАРХИЧЕСКИТЕ ИНСТИТУЦИИ И С НАРОДИТЕ, КОИТО ИМ СЕ ПОДЧИНЯВАТ, ВЪВЕДЕНА ЦЕЛЕНАСОЧЕНО ОТ ИУДОМАСОНИТЕ И ТЕХНИТЕ „БЛАГОРОДНИЧЕСКИ“ ЕВРОПЕЙСКИ ЕВРЕЙСКИ РОДОВЕ! ЦЕЛТА Е ИМЕННО МАСОВО ОСКВЕНЯВАНЕ НА ПОДЧИНЕНИТЕ ХОРА И НА ВСИЧКИ, КОИТО ДНЕС ПОЧИТАТ ТЕЗИ ЛИЧНОСТИ!

Тоест масонските действия на Николай II и на руската църква вървят паралелно с подобните актове на Константинополската патриаршия и на други поместни църкви. Това се потвърждава и през годините на Първата световна война, революцията в Русия и навлизането на сили на Антантата в Константинопол, когато руския цар предава доброволно властта си на революционерите, руската църква признава и „благославя“ властта им, а в Цариград се издава икуменическата инциклика „КЪМ ХРИСТОВИТЕ ЦЪРКВИ, КЪДЕТО И ДА СЕ НАМИРАТ“ (1920 г.), подменя се избора на патриарх, влиза се в духовно общение с англиканите и се приема новия календар.

Самият цар Николай II е бил ЧЛЕН НА ЕДИН ОТ НАЙ-СТАРИТЕ И ЕЛИТНИ МАСОНСКИ РИЦАРСКИ ОРДЕНИ В СВЕТА – ОРДЕНА НА ЖАРТИЕРАТА! Подарява се лично от краля на Англия само на членове на семейството му и други световни монарси. Орденът е основан от крал Едуард III на 23 април 1348 г. (денят на Свети Георги).

ИСТОРИЯТА НА ТОЗИ ПОРЕДЕН РАЗВРАТЕН КУЛТ Е СЛЕДНАТА: „Докато кралят танцува с ЛЮБОВНИЦАТА СИ (*графиня Солсбъри*), на пода изпада нейната жартиера и той я взема с думите: „Злочест да бъде онзи който мисли зло!“ (на френски: *Honi soit qui mal y pense*). Девизът на Ордена може да бъде прочетен и на формата на герба на Великобритания, приета за използване на територията на Англия и Уелс и от задграничните дипломатически учреждения на Обединеното кралство, тъй като самата ЖАРТИЕРА с написания на нея девиз и УВИТА ОКОЛО КРЪСТ е част от този герб.

- Църквата в България, която е наречена със султански

ферман „Българска екзархия“ задълбочава ереста си на 16 септември 1872 година, чрез приемане отровата на етнофилетизма.;

- През 1835 г. сръбската църква полага началото на революционната масонска ерес чрез нарушаване на Преданието и Догмата за царската власт, КОГАТО ПЪРВИЯ КНЯЗ НА ОСВОБОДЕНА СЪРБИЯ МИЛОШ ОБРЕНОВИЧ ПРИМА КОНСТИТУЦИЯ И РАЗДЕЛЯНЕ НА ВЛАСТТА СИ С ПАРЛАМЕНТ. ТАЗИ ПРОМЯНА Е ВЪЗПРИЕТА ОТ СРЪБСКАТА ЦЪРКВА, КОЯТО ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ МОЛИ ЗА КОНСТИТУЦИОННИЯ НАРУШИТЕЛ НА КАНОНИТЕ, КАТО ЗА ЗАКОНЕН ПРАВОСЛАВЕН ВЛАДЕТЕЛ. ТАКА Е ВКАРАНА БОЛЕСТ СРЕД ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ, КОИТО СА В ОБЩЕНИЕ СЪС СРЪБСКАТА И ПОСЛЕДСТВИЯТА НЕ ЗАКЪСНЯВАТ, ЗАЩОТО ПОДОБНО ПОРУГАВАНЕ НА ДОГМАТА ЗА ДЪРЖАВНАТА ВЛАСТ И ПРИЕМАНЕ НА КОНСТИТУЦИЯ И МАСОНСКИ ДЕМОКРАТИЧЕН ПАРЛАМЕНТ СЕ СЛУЧВА В ГЪРЦИЯ ПРЕЗ 1843 Г., В РУСИЯ ПРЕЗ 1905 Г. И ВЪВ ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ "ПРАВОСЛАВНИ" ДЪРЖАВИ!

През 1843 г. еладската църква изпада в същата поредна нова ерес, когато приема безбожните и незаконни революционни действия на гръцките масони срещу кралското самодържавие.

Всички останали поместни църкви впоследствие през годините отпадат И в тази ерес на приемане, признаване и поменаване в олтарите като законна властта на иудомасонски революционери, републиканци, демократи, парламентаристи, фашисти, нацисти и комунисти.

- През 1800 г. Руската църква осъществява еретически акт на догматически синкретизъм, като създава т. нар.

„Единоверие“ – духовно литургийно общение с непокаяли се еретици старообрядци, за които се създават специални храмове, където службите се осъществяват по еретическия ритуал, но от духовници на Р“ПЦ“.

Руския император Павел I В ОБЛЕКЛОТО И С ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЗНАЦИ НА ВЕЛИК МАГИСТЪР НА КАТОЛИЧЕСКИЯ МАСОНСКИ МАЛТИЙСКИ РИЦАРСКИ ОРДЕН.

На второто изображение е герба на Руската империя по времето на същия владетел, с МАЛТИЙСКИ КРЪСТ ВЪРХУ ДВУГЛАВИЯ ОРЕЛ

ДОСТА ПОКАЗАТЕЛНО Е, ЧЕ **ЕРЕСТА НА ЕДИНОВЕРИЕТО Е ПРОКАРАНА ОТ САМИЯ РУСКИ ИМПЕРАТОР ПАВЕЛ I. НАЙ-СЪЩЕСТВЕНОТО Е, ЧЕ В ТОЗИ МОМЕНТ ТОЙ Е БИЛ И ВЕЛИК МАГИСТЪР НА КАТОЛИЧЕСКИЯ МАСОНСКИ МАЛТИЙСКИ РИЦАРСКИ ОРДЕН** (приел е тази длъжност през ноември 1798 г.). Освен че царя официално носи отличията на тази богохулна еретическа институция, ТОЙ ГИ ВНЕДРЯВА И В САМИЯ ГЕРБ НА РУСКАТА ИМПЕРИЯ. Павел I изменя държавната политика спрямо неправославните изповедания (ТОЕСТ СПРЯМО БОГОХУЛНИТЕ ЕРЕСИ И РАЗКОЛИ), КАТО Я ПРАВИ

МАКСИМАЛНО ТОЛЕРАНТНА.

ПОКАЗАТЕЛНО Е, ЧЕ ПО ВРЕМЕТО НА ПАВЕЛ I В РУСИЯ СЕ РАЗШИРИЛА И ДЕЙНОСТТА НА **ОРДЕНА НА ЙЕЗУИТИТЕ**, ОТ КОЙТО ВПОСЛЕДСТВИЕ ЩЕ ПРОИЗЛЯЗАТ **ИЛЮМИНАТИТЕ**. СЪЩЕСТВУВАЛ ОДОБРЕН ОТ ИМПЕРАТОРА ПРОЕКТ ЗА **ОБЕДИНЕНИЕ НА ПРАВОСЛАВНАТА И КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВИ**, СЪСТАВЕН ОТ ЙЕЗУИТА ГАБРИЕЛ ГРУБЕР, КОЙТО НАРИЧАЛ ПАВЕЛ „ВЪЗСТАНОВИТЕЛ И АНГЕЛ ХРАНИТЕЛ НА ОБЩЕСТВОТО НА ИСУС“. ПО-РАНО НАКАЗАНИТЕ ОТ ЕКАТЕРИНА МАСОНСКИ РЪКОВОДИТЕЛИ В РУСИЯ БИЛИ ПОМИЛВАНИ ОТ НОВИЯ ВЛАДЕТЕЛ ПАВЕЛ I.

Много е важно да се знае, ЧЕ В СТАРООБРЯДЧЕСТВОТО, ЗАЕДНО С ДРУГИТЕ ЕРЕТИЧЕСКИ ЗАБЛУДИ ИМА И ИЗМЕНЕНИЕ НА СИМВОЛА НА ВЯРАТА! ТЕ ГОВОРЯТ ЗА ЦАРСТВОТО НА ГОСПОДА, КОЕТО ЩЕ СЕ УСТАНОВИ НА ЗЕМЯТА СЛЕД НЕГОВОТО ВТОРО ПРИШЕСТВИЕ, В НАСТОЯЩЕ ВРЕМЕ: „Егóже Царствию НЕСТЬ конца“, А В КАНОНИЧНИЯ ПРАВОСЛАВЕН ЧЛЕН НА СИМВОЛА НА ВЯРАТА Е КАЗАНО: „Егóже Царствию не будет конца“.

Останалите поместни църкви, включително и Константинополския патриархат заедно с българите, отпадат още тогава в тази ерес чрез неосъждане и неотделяне от единоверческата еретическа руска църква!!!

- При управлението на император Петър I (1682-1721 гг.) е изменено летоброенето и е прието е празнуване на езически празници под формата на "нова година".

*Портрет на Петър I в **западни РИЦАРСКИ** доспехи, нарисуван от професора на Френската кралска академия по живопис и скулптура Жан-Марк Натие*

Тогава в Русия за първи път масово започва да се практикува скверния древен европейски окултен обичай по украсяване на "коледно дърво".

Петър I издава и указ, с който задължава светските лица да си бръснат брадите. Целта е да въвежда духовните мерзости на западните католически и протестантски еретици, лишавайки руснаците от възможност да следват образа на Иисуса Христа, завещан от Свещеното Предание чрез светите икони.

Не случайно при Петър I са осъществени антиканонични църковни реформи. Ликвидирана е автономията на духовенството и то е напълно подчинено на държавната власт. Всички членове на Синода са били назначавани от императора и са му полагали клетва за вярност при встъпване

в длъжност.

Герба на династията на споменатите руски императори Романови - червен въоръжен рогат змей. Всъщност династията на Романовите след 1761 г. вече не е руска, а немско-датска. След тази година Русия се управлява от потомците на сина на Анна Петровна и Карл Фридрих фон Шлезвиг-Холщайн-Готорп, които по мъжка линия вече не произлизат от Романови, а от семейство Холщайн-Готорп (по-младият клон на династията Олденбург, известен от 12 век). В генеалогичната литература представители на династията, като се започне от Петър III, който е син на Анна и Карл Фридрих, се наричат Холщайн-Готорп-Романов. Още самата майка на Анна Петровна, съпругата на Петър I и императрица на Русия Екатерина I не е била рускиня, а латвийска селянка с име Марта Крузе, пленена от руските войски при превземането на шведската крепост Мариенбург от руския фелдмаршал Шереметев. Съпругата на Петър III - Екатерина II, която го наследява на престола няма изобщо руска кръв, а е германка от пруския град Щетин (днес Шчечин, Полша). Синът на Екатерина II и Петър III е споменатия главен магистър на Малтийския орден Павел I, който съответно не е руснак, а немец

Това е направено целенасочено за допълнително оскверняване на църквата и обществото, защото пряко противоречи на апостолските правила: „Епископ, който си послужи със светски власти и чрез тях получи епископска власт в църквата, да се низвергне и отлъчи, както и всички ония, които се съобщават с него.“ Правило 30.

Подобна мерзост, със същата цел, е въведена доста преди това в превзетите от турците страни:

„Най-печална картина представлява Гръцката Църква по време на Турското робство. За триста години агарянско иго на Цариградския патриаршески престол са сменени 150 патриарси. Тоест, средно всеки от тях е управлявал църквата само 2 години.

„Трябват на султана или великия везир пари и ТЕ СВАЛЯТ ОТ ПРЕСТОЛА ПАТРИАРХА И ПОСТАВЯ ДРУГ, КОЙТО, ПО ОБИЧАЯ, ВНАСЯ ПЕСКЕЗИЙ. АКО ПАТРИАРХА НЕ ВНЕСЕ ОБИЧАЙНИЯ ЕЖЕГОДЕН ДАНЪК (ХАРАДЖА), ТО ТОЙ БИВА СВАЛЕН И НА НЕГОВО МЯСТО СЛАГАТ ДРУГ, С КОЙТО СЕ ПОВТАРЯ СЪЩОТО... ПАТРИАРХА БИЛ ПРЕВЪРНАТ В ЧИНОВНИК, НАЗНАЧАВАН И УВОЛНЯВАН ОТ ПРАВИТЕЛСТВОТО.“ (Н. Тальберг. История Христианской Церкви. Т. 2. М. 1991, стр. 58).

Накратко казано ПРОЦЪФТЯВАЩА ПОВСЕМЕСТНА СИМОНИЯ НАВСЯКЪДЕ – ЗАПОЧВАЙКИ ОТ ПАТРИАРХА И ЦЕЛИЯ ЕПИСКОПАТ И СВЪРШВАЙКИ С НИЗШИЯ КЛИР. ПАТРИАРСИТЕ И ЕПИСКОПИТЕ СА ПРЕКУПУВАЛИ ПРЕСТОЛИ И КАТЕДРИ, ДОРИ ПОНЯКОГА НЯКОЛКО ПЪТИ, И НАПЪЛНО ЗАВИСЕЛИ ОТ ВОЛЯТА НА МОХАМЕДАНИТЕ...

„През XVII в. турското правителство измислило унизителен за патриарсите порядък на тяхното назначаване. Новоизбрания патриарх лично се явявал пред султана и от него приемал знаците на своето достойнство. След 1657 г. утвърждаването на патриарсите било предоставено на великия везир...“ (Е. Смирнов. История Христианской Церкви. СПб. 1891, с. 17-18)...

Освен това престола на цариградския патриарх понякога бил заеман от хора, за които имало силно съмнение, че са еретици. Например Кирил Лукарис (патриарх в периоди от 1621 до 1638), КОЙТО Е БИЛ ПЕТ ПЪТИ ПАТРИАРХ В КОНСТАНТИНОПОЛ И БИЛ АНАТЕМОСАН ОТ СЪБОР ПРЕЗ 1638 Г. ЗА ИЗДАДЕНО ОТ НЕГО „ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА“ С ОТКРИТИ

ПРОТЕСТАНТСКИ КАЛВИНИСТКИ ВЪЗГЛЕДИ. Неговото „изповедание“ предизвиква голям смут в южна Русия, което налага дори свикване на Яшкия събор (1642 г.). Има и други подобни актове на официално отстъпление от православието. Например в 1874 г. Константинополския патриарх Иоаким II РАЗРЕШИЛ ВЕНЧАНИЕ НА АНГЛИКАНИ В ''ПРАВОСЛАВНИТЕ'' ХРАМОВЕ. ТАЗИ ИНИЦИАТИВА БИЛА ПРЕДПРИЕТА ПОРАДИ МНОГОТО ЖИВЕЕЩИ В ГЪРЦИЯ АНГЛИЙСКИ МОРЯЦИ И ТЪРГОВЦИ.

ВЪЗНИКВА СЕРИОЗЕН ВЪПРОС: МОЖЕ ЛИ ДА СЕ СЧИТАТ ЗА ЗАКОННИ ГРЪЦКИТЕ ПАТРИАРСИ И ЕПИСКОПИ, КОИТО СА ЗАЕМАЛИ ДЛЪЖНОСТИТЕ СИ ИЗКЛЮЧИТЕЛНО С ПОМОЩТА НА СВЕТСКАТА ВЛАСТ И ТО СРЕЩУ ПАРИ (симония)? СВЕТИТЕ КАНОНИ, КАКТО ВЕЧЕ ВИДЯХМЕ, ДАВАТ ЕДНОЗНАЧЕН ОТРИЦАТЕЛЕН ОТГОВОР, НЕ ПРИЗНАВАЙКИ У ТАКИВА НИКАКВО ДОСТОЙНСТВО.

Апостолско Правило 2*9: „Епископ, който си послужи със светски власти и чрез тях получи епископска власт в църквата, да се низвергне и отлъчи, както и всички ония, които се съобщават с него.“*

Тълкувание:

Зонара: Няма по-лош от този, който придобива божественото, като вещ за продажба, за пари или чрез светски власти, както и от този, който продава. Защото в този случай дарът на Светия Дух се продава като нещо служебно. Според свидетелството на съборното писмо, написано от Тарасий, светейшият патриарх на Константинопол, до папата на древния Рим Адриан, Македоний и други духобори са много по-простими. „Защото те говорят напразно, сякаш Светият Дух е творение и служител на Бог Отец, а тези, както изглежда, Го правят свой роб. Този, който продава нещо, продава като

негов собственик, а този, който купува, желаейки да бъде господар на това, което се купува, го придобива на цената на среброто. Тези грехове са толкова непоносими!

И поради тази причина тези, които са получили свещеничеството чрез пари или чрез авторитета на светски лидери, както и тези, които са го преподавали, са по този начин, заедно с изхвърлянето им от духовенството, напълно изключени от църквата. И областното послание на Генадий, най-светият патриарх на новия Рим, анатемосва такива, когато казва следното: „и така да бъде, отхвърлен, и чужд на всяко свещено достойнство и служба, и подложен на проклятието на анатема“, и този, който приема продадената благодат на духа, и този, който продава - независимо дали ще бъде клирик или мирянин.“

Симонията ДИРЕКТНО ПОРУГАВА ЗАПОВЕД НА САМИЯ ХРИСТОС:

„Даром получихте, даром давайте.“ (Мат. 10:8).

ЕТО Я ПРИСЪДАТА ИЗРЕЧЕНА ОТ СВЕТИ АПОСТОЛ ПЕТЪР НАД ТЕЗИ, КОИТО СЕ ОПИТВАТ ДА КУПУВАТ БЛАГОДАТТА НА СВЕТИЯ ДУХ:

„А Симон, като видя, че Дух Светий се дава чрез възлагане ръцете апостолски, донесе им пари и рече: дайте и мене тая власт, та, комуто възложа ръце, да приема Духа Светаго. Но Петър му каза: среброто ти да погине заедно с тебе, задето си помислил, че с пари се добива дарът Божий.“ (Деян. 8:18-20)

Ако назначението на членовете на синода и патриарсите в Руската и Османската империи са зависели от владетелите, то лесно лесно можем да си отговорим дали те са били законни пред Бога, изхождайки и опирайки се на каноните.

Но и това не са единствените пагубни и добре планирани

действия по отстъпление от спасителната християнска вяра и нейните свещни правила.

На руските поместни църковни събори от средата на XVII в. правилно били осъдени многобройните еретически нововъведения на т.н. "старо" обрядци, но в същото време били въведени други направо езически окултни мерзости.

Например на епископския жезъл вече имало две змии.

„Съгласно легендата, Аполон, давайки своя жезъл на Хермес му казал, че този подарък е вълшебен и носи изобилие, здраве и защита. Желаейки да провери силата му, Хермес го поставил между две борещи се змии и те веднага прекратили борбата, увивайки се около пръчката. Хермес харесал тази гледка и вкаменил змиите в това положение“

Грибанов Э. Д. Медицина в символах и эмблемах. — М.: Медицина, 1990. — 208 с.

Тоест **окултистите ересиарси на съвременните „официални“ църкви**, **мъкнещи из храмовете езически**

магически символи, <u>фактически се отъждествяват с древен гръцки демон</u>. Всичко това се прави за подигравка и по-сигурно оскверняване душите на подлъганите от тях хора, които ги възприемат и почитат като „християнски духовници“.

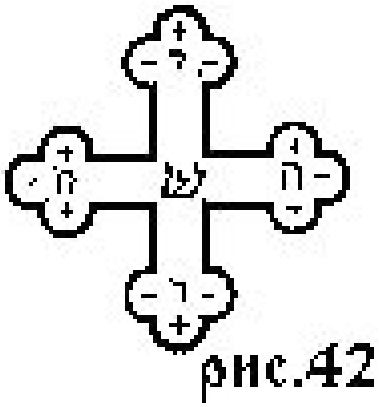
Друг скверен древен езически символ бива поставен върху самия агнец на просфората. Това е равностранен кръст.

Това всъщност е окултен соларен символ на „бога“ Слънце. Един от най-древните негови аналози може да се види при изобразяването на шумерския слънчев „бог“ Уту и акадския Шамаш.

По-късен аналог, с окръжност в кръста, се наблюдава в езическите бесовски келтски традиции.

Кръста с трилистни краища всъщност е древен символ от кабала.

Ако днес се опитате да си купите от някоя църква, църковен магазин, златар и изобщо от където и да е, семпло и истинно

четириконечно разпятие, то вие няма да можете да си намерите. Навсякъде има кръстове, чиито форми са изменени от какви ли не орнаменти, трилистни краища, дъски, черти, шест, осем или повече краища, кръгове в средата, полумесеци отдолу и т. н.

Това е така, защото бесовете се боят най-много от кръстното знамение и от разпятието, защото именно на кръста разпнатия за нашите грехове Спасител разби портите на ада и унищожи силата на дявола. Затова една от основните борби на демоните е именно против разпятието. Те или директно воюват с него чрез различни религии, секти и ереси, или се стремят да извратят неговото изображение и формата на кръста.

Друго оскверн ение на агнеца на просфората е поставянето на надписа „NIKA“. Според еретическите лъжи тази добавка към името на Иисус Христос означавало „Победител“, но всъщност това е ТОЧНОТО древногръцко дорийско название на езическата „богиня“ (бяс) на победата: Νίκα (Nika).

Особено фрапиращ пример за възвеждането на древни демонични образи в държавната и църковната символика е двуглавия орел.

Първообраза му е свързан с шумеро акадския „бог“ (бяс) Нинурта.

Можем да видим аналогични окултни образи на езически „богове“ и при маите, индийците, монголците, индианците, китайците, хетите (14 век пр. Христа), древно иранската цивилизация джифирот (от преди 4000 години), в Бактрийско-маргиански археологически комплекс (22-18 век пр. Христа) и т.н.

ЦЕЛТА НА ПРИЕМАНЕТО И ПРОДЪЛЖАВАЩОТО ИЗПОЛЗВАНЕ НА САТАНИНСКИЯ СИМВОЛ НА ДВУГЛАВИЯ ОРЕЛ Е ПОДИГРАВКА И НАПЪЛНО СИГУРНО ОСКВЕРНЯВАНЕ И ПЛЕНЯВАНЕ НА ДУШИТЕ НА ХОРАТА, ПОЧИТАЩИ ГО ЗА „ПРАВОСЛАВЕН ОБРАЗ НА ДУХОВНА И ПОЛИТИЧЕСКА ВЛАСТ“.

Последната византийска династия, Палеолозите, която

успява да превземе от латинците Константинопол и за кратко да възстанови империята, вече напълно използва образа на двуглавите орли като свой собствен династичен символ.

Орлец е малък кръгъл килим с изображение на двуглав орел. Поставя се под нозете на архиерея (епископ, архиепископ, митрополит, патриарх) в определени моменти от службата. За първи път е използван по време на богослужение в Константинопол през 13 век (началото на управление на Палеолозите Е ИМЕННО ТОГАВА – 1261 г.). Първоначално това е специален подарък от императора за патриарсите. Дотогава само самият император можешл да стои на килима със символа на Византия (двуглав орел на жълт фон), като по този начин символизира властта и високото служение.

Тоест вкарването на образа на беса и в църквата – ЗА ОСКВЕРНЕНИЕ, Е ЗАПОЧНАЛО ИМЕННО ПРИ ПАЛЕОЛОЗИТЕ.

Именно тази палеологична версия на двуглавия орел идва в Москва заедно с невестата на великия княз Йоан III - София Палеологина, племенницата на последния византийски василевс Константин XI, и с течение на времето се превръща в руския герб.

Кои са всъщност хората от династията на Палеолозите разкрива следната информация: „Основният източник на просперитета на Венеция продължава да е (както и през XIII век) Константинопол. Венецианците (както впрочем и генуезците) решават проблемите си за сметка на Ромейската империя, управлявана от династията на Палеолозите (**гръцкият клон на италианското семейство Витербо, поддържащо тесни връзки с Медичите**). Също както и през 1204, Венеция обединява усилията си с Ватикана (а също и с Генуа). Има редица свидетелства, че **венецианците са помогнали на турския султан Мехмед II**,..“

„La Serenissima: "империята на чужденците" в Европа” – Доц. Д-р Андрей Фурсов.

Неслучайно именно византийския император Йоан VIII Палеолог сключва УНИЩОЖИТЕЛНАТА ЗА ЦАРИГРАДСКАТА ПАТРИАРШИЯ И ЗА СВОБОДАТА НА ВИЗАНТИЯ ФЕРАРО-ФЛОРЕНТИНСКА УНИЯ с папата еретик Евгений IV.

Фрапиращ факт е, че голямата византийска делегация, състояща се от императора, патриарха, архиерейския, аристократичния и интелектуалния елит на Византия, е пусната абсолютно необезпокоявано, с официално разрешение от султан Мурад II, да напусне обсадения по суша и море Константинопол и дори е подпомогната от турците за да достигне безпрепятствено – ЗАБЕЛЕЖЕТЕ – ПЪРВО ДО ВЕНЕЦИЯ, КЪДЕТО ПО ТОВА ВРЕМЕ СЕ БАЗИРА ЕВРЕЙСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО – СИНЕДРИОН, С ЕВРЕЙСКИЯ КНЯЗ.

„В XIII в. членове на Синедриона са били всички венециански банкери евреи. Благодарение на капитала, съсредоточен в техните ръце, те добили голямо влияние и сила. Дори турският султан е бил напълно зависим от тях и станал верен изпълнител на всички заповеди на Синедриона... двете групи на Синедриона - във Византия и във Венеция, са изпълнявали общ план и са действали съгласувано... Така или иначе в завладения от турците Константинопол Синедрионът изживява втория „златен век" и това е отразено в редица документи,.. След това Синедрионът последователно се мести в Полша (XVII в.), Амстердам (XVIII в.), Лондон (XIX в.) и Ню Йорк (XX в.), където е и досега!...

Евреите били истинските господари в Османската империя, независимо дали става въпрос за ислямизирани евреи (така наречените „дьонмета" - „ренегати", подобни на мараните в Европа), или откритите евреи. И едните, и другите се подчинявали само на своите си закони („Талмуда") по

еврейската схема „държава в държавата". Естествено всички тези евреи от край време били организирани на масонски принцип в тайни общества и ложи, които винаги били контролирани от Синедриона *(„Тяхната борба" - д-р Емил Антонов, София, 1999 г.).*

Във византийската делегацията, която сключва унищожителната Фераро-флорентинска уния през 1439 г. се открояват две личности, които ще изиграят решаваща роля в последвалата съдба на Цариградската църква и съответно на всички нейни „сестри“ поместни църкви, с които тя е в евхаристийно литургическо общение и до днес. Тези личности са Марк (Евгеник), епископ Ефесски и неговия ученик Георги Схоларий, който впоследствие ще стане Генадий Схоларий, патриарх Константинополски.

Схоларий отначало е най-убеденият привърженик на унията с Рим, бил е съдия, секретар при императора и преподавател по философия, полемист и добър познавач на произведенията на Аристотел и на неоплатониците. Той е написал повече от 100 творби, включително и философски, бори се срещу неоплатонизма на Плифон и защитава традиционния византийски аристотелизъм. Превежда и се възхищава на еретическия латински богослов и философ Тома Аквински, за когото Схоларий смята, че е възприел „най-изчерпателно богословската системата на Христос“.

Тоест **Георги е гръцки униат, писател, преводач и издател на еретически и езически философски трудове**. Това показва защо е извикан и назначен за Цариградски „патриарх“ лично от султана след превземането и разоряването на Константинопол от турците. Мохамед II „награждава“ патриарха Схоларий почетната титла милет баши (глава на нацията), му дава правото да заседава в най-висшия държавен орган на Турската империя - дивана. С това

се нарушават църковните закони, които гласят:

„Епископ, презвитер или дякон да не приема върху си мирски грижи; инак да бъде низвергнат.“ *Апостолско правило 6.*

„Казали сме, че не трябва епископ или презвитер да се меси в народни управи, а винаги да се занимава с църковните работи. Такъв или трябва да бъде убеден да не върши това, или да се низвергне, понеже, според Господнята заповед, “никой не може да слугува на двама господари”*(Мат. 6:24)*.“ *Апостолско правило 81.*

„Определяме причислените веднъж към клира и посветили себе си на монашество да не постъпват нито на военна, нито на гражданска служба; а ония, които са се решили на това и не се връщат с разкаяние към оня начин на живот, който са избрали заради Бога, да се предават на анатема.“ *IV-ти Вселенски Събор - Правило 7*

„Същото потвърждаваме и ние и относно останалите броящи се в клира и определяме: ако някой от тях постъпи на някаква гражданска началствена служба... такъв да се изключи от клира. Защото, според изказаните най-верни думи от Христа - истинския наш Бог, “никой не може да слугува на двама господари” (Мат. 6:24).“

Така фактически за пореден път (заедно със симонията) целенасочено се оскверняват длъжността на Цариградския патриарх и той осъзнато се подлага на низвержение и анатема. От тук следва, че всички, които продължават да са в молитвено евхаристийно отношение с него също попадат под отлъчване от християнската спасителна вяра, според например Апостолско правило 10. Тоест в това положение влизат както хората от клира и паството на Цариградската патриаршия, така и всички останали поместни църкви.

Схоларий размахва жезъла с дракона перед лицето си

Като милет баши Генадий (име прието при монашеското му пострижение) Схоларий бива „награден“ от султана и с корона, което е фактически поредна подигравка със Свещеното Писание, което казва: „Всеки мъж, който се моли или пророкува с покрита глава, засрамя главата си“ (1 Кор. 11:4). Епископската корона, наречена „митра“, после бързо се разпространява и сред останалите източни архиереи, за тяхно и на църквите им поредно посрамление пред Господа.

Схоларий привидно се отказва от унията, но продължава да общува духовно с останалите византийски епископи униати. Въпреки, че много от тях също заявяват отричането си от папата, те също възприемат оскверненията на симонията и приемане на „достойнство“ от поганската турска власт.

Запазени са писма от Схоларий до синайски монаси в които той ги убеждава да върнат към духовно общение с Йерусалимския патриарх и с назначения от него игумен на Синай, които са обвинявани в униатска ерес и симония. В

писмото Цариградския патриарх директно оправдава и защитава симонията: „Ако патриархът на Йерусалим е поставен за пари и угажда с пари на местните управници, тогава не се изкушавайте, защото в нашия край достойнството на епископите и свещениците се купува и продава... езичниците вземат пари, а онези, които дават, дават според нуждата, защото не е възможно иначе,..“ *(виж Oeuvres Complètes de Georges Scholarius / Ed. L. Petit, X.A. Sidéridès, M. Jugie. Paris, 1928–1936.).*

Фактически възлагането на короната и приемането на висша политическа светска власт от Цариградският патриарх, осъществени от Генадий Схоларий и неговия приятел султан Мохамед II представляват добре планиран акт, последвал унията с Рим и подражаващ скверните действия на папите богоборци, които още в 756 г. приемат политическа власт от франкският крал Пипин III, който подарява на папа Стефан III територията на бившия Равенски екзархат, и стават владетели на Папска държава в земите на централна Италия, която днес се е свила само в част от град Рим и се нарича Ватикана.

Но и с това не се свършват мерзостите на езическия философ Схоларий! **Той директно заявява ерес на догматически синкретизъм**, в същото писмо до синайските монаси. Генадий им препоръчва да приемат в общение латински и арменски „инославни“ поклонници и дори да им дават осветен хляб (нафора). Той пише: „защото са **християни** и поради това идват от толкова далечни страни, за да се поклонят на Божи гроб. Ако те са отделени от нас поради определени въпроси на вярата и са неправославни, но като християни с вяра и благоговение търсят нашето освещение, тогава ние трябва да им дадем.“ *(Oeuvres Complètes de Georges Scholarius / Ed. L. Petit, X.A. Sidéridès, M. Jugie. Paris, 1928–1936. IV, 201)*.

Това фактически са поредни униатски и синкретически еретически стъпки, които след близо 400 години ще доведат до основополагащата за религията на антихриста икуменическа енциклика „КЪМ ХРИСТОВИТЕ ЦЪРКВИ, КЪДЕТО И ДА СЕ НАМИРАТ“, издадена от същия Цариградски патриархат. Възрожденеца на езическата школа на Аристотел Схоларий залага основната синкретическа икуменическа формулировка, описваща днес всички богоборци еретици и сетанти като друг вид „християни“.

Марк Ефески е опонент на Схоларий и останалите униати и е единствения източен епископ, който не подписва унията с латинските еретици. Марк пише писмо до ученика си Георги Схоларий, където споменава, че той за пореден път си е сменил позицията и разкрива материалните стимули за това: „Ние се изпълнихме с тъга и скръб, когато чухме, че отново си променил мнението си и мислиш и говориш за „икономии”, тоест като опортюнистите и се стремиш към компромиси и помирение... съблазнен от обещания за подаръци и почести, така лесно предал Истината!“ (виж *Марк Эфесский и Флорентийская уния. - М.: Посад, 1994. - (Репринт изд. Jordanville, N.Y., 1963). - С. 164-168.*).

Скоро обаче Марк и Схоларий постигат съгласие и Георги за пореден път си сменя мнението, заставайки на антиуниатски позиции, „съблазнен“ този път „от подаръците и почестите“, които му дават накрая турците.

Но Марк и Схоларий не воюват само на този фронт!

Ефеския епископ, като своя опонент, също дефакто е езически философ, който обаче е неоплатонист и е ученик на АНТИХРИСТА Георгий Гемист Плитон (гръц. Γεώργιος Γεμιστός Πλήθων, лат. Pletho) – Византийски философ неоплатонист. През 1439 г., от уважение към философа Платон, чиито възгледи той пропагандира и развива, Гемист приема

съзвучното име „Плитон“ („напълнен“). Той е фатално важна фигура в интелектуалния живот на последните десетилетия на Византия. Смята се, че благодарение на Плитон произведенията на Платон са получили широко разпространение на Запад.

Плитон влиза в конфликт с последователя на Аристотел Схоларий, който накрая, от властовите политически позиции, в които се намира, заповядва унищожаване на трудовете на Георгий Гемист.

На свой ред Плитон е бил ученик на някой си евреин Елисей, който го приобщил към еврейско-арабска философска школа. Вероятно така се създават идеологическите основи на съвременното жидомасонство – ренесансов синтез между елинистични, юдейски и арабски езически окултни басни и политически антимонархически демонични утопии.

В османския двор е имало много евреи, избягали от Испания, Италия, Гърция, Сирия и Персия. Някои от тях са заемали високи постове. Схоларий твърди, че Гемист не само е бил ученик на Елисей, но му бил и слуга.

Цариградския „патриарх“ философ определя Елисей като КРИПТО ЕЗИЧЕСКИ ЮДЕИН.

Не е чудно, че през 1437-1439 г. учителя на Марк Ефески Плитон участва в подготовката и след това в дебатите на Фераро-Флорентинския униатски еретически събор. По време на престоя си в Италия Плитон се сближава със западноевропейските хуманисти, които участват в събора, а също и с владетеля на Флоренция Козимо де Медичи.

Марк става ученик на Гемист през 1405 г., малко след като самия учител е завършил собственото си обучение си при езическия жид Елисей и малко преди да го изгонят от

Константинопол за преподаване на ерес. След това неоплатоника създава ОБЩЕСТВО, В КОЕТО ИМАЛО РАЗЛИЧНИ НИВА НА ПРОСВЕЩЕНИЕ. Показателно е, че в това общество заедно с Марк Евгеник е бил и бъдещия католически кардинал Висарион Никейски. Пред по-тесен кръг от свои ученици Плитон излагал и тайните на някакво „секретно учение на Платон“.

Интересното е, че във Флоренция Гемист взема активно участие в обсъждането на православно-католическата уния, като е включен в комисия от шестима души за провеждане на дискусии със западни теолози, бидейки самия той антихрист езичник.

Например Георги Трапезундски съобщава, че във Флоренция Гемист твърдял, че „целият свят ще бъде превзет от една и съща религия“, но не християнска или мюсюлманска, а езичество.

Показателно е, че Плитон и ученика му Марк Ефески заедно напускат Италия през 1439 г. не дочаквайки края на униатския събор.

Светите отците на Църквата строго изобличават езическата философия. В част от анатемите, записани в синодика и произнасяни в първата неделя от Великия пост – Неделя на православието, се проклинат онези, които изучават Платон и Аристотел и възприемат светогледа им. Под тази анатема съответно попадат почитателя на Аристотел Схоларий и платонистите Плитон с ученика му Марк Евгеник.

Забележете, че днес Генадий Схоларий и Марк Ефески се почитат от икуменическите официални църкви за „свети“, което отново ясно говори за духовното им състояние.

Езически философски анахронизми като Схоларий, Марк

Евгеник и Плитон се явяват фактически последен етап от един фатален за Византия и за целия правоверен християнски изток процес, наречен МАКЕДОНСКИ ИЛИ ВИЗАНТИЙСКИ РЕНЕСАНС. Този период на „просвещение“ и възраждане на езическите „ценности“, КОЙТО В КРАЙНА СМЕТКА ВОДИ ДО ОТСТЪПЛЕНИЕ ОТ БОГА, ОТПАДАНЕ ОТ БОЖИЯТА БЛАГОДАТ И ЗАЩИТА И ПОПАДАНЕ ПОД ОСМАНСКО ИГО, започва още при управлението на Македонската династия (867 - 1057) и продължава да се задълбочава при Комнините и Палеолозите.

Ето например един много показателен цитат, записан за епископ Николай Метонски и годините на неговото управление през втората половина на XI в.: „По негово време страстта към изучаването на античната философия, особено платоническата, и увлечението по нея достигат до унижението и забравата на християнската доктрина. Мнозина отдадоха предпочитание на езическата философия пред християнството и дори се присмиваха на простотата на християнската доктрина. Тази посока на просвещение предизвика епископ Николай за полемиката с езическата философия. Той пише: „Опровержение на богословските наставления на платонический философ Прокъл“ *(виж Н. Тальберг. История Христианской Церкви. Т. 2. М. 1991).*

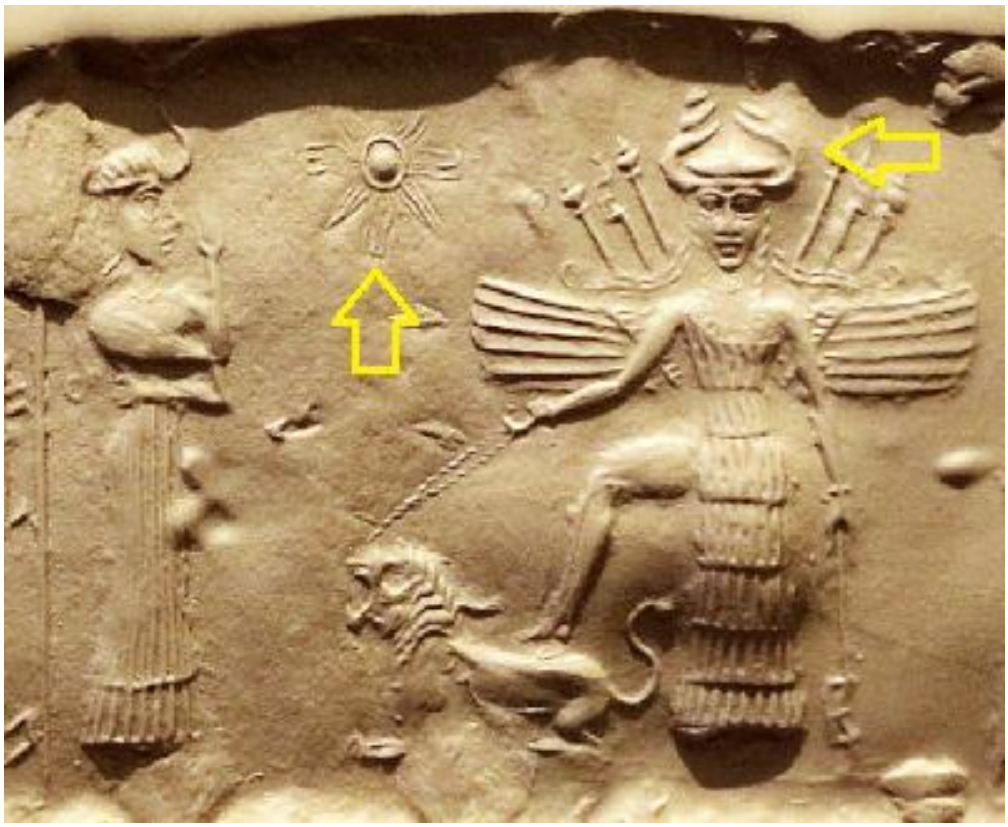

Владимирската икона, създадена през Комниновия Византийски РЕНЕСАНС (1057-1185 гг.)

По време на този Византийски ренесанс започват и изменения в създаването на икони, стенописи, мозайки, богослужебни одежди и т.н. В църквите започват да се появяват нарисувани по светски и езически портрети, с което се нарушава иконописния канон.

Типичен пример е Владимирската „чудотворна“ икона на Богородица, която всъщност е рисувана във Византия през т. нар. късен комнинов ренесанс, като цветовете и чертите на лицето са като на светски античен портрет.

Например осемлъчевите звезди на челото и рамото на Владимирската Богородица са всъщност ДРЕВЕН ЕЗИЧЕСКИ СИМВОЛ НА ШУМЕРСКАТА БОГИНЯ ИНАНА, която се асоциира с планетата Венера, както е позната в Римската митология, а сред други езически народи е имала име Ищар, Астарта, Афродита и т.н.

Въоръжената РОГАТА Ищар, стъпила на лъв. Теракотена плочка от старовавилонския период. Пергамски музей. Берлин

Инана (Inanna, също Нинана) е шумерска богиня на плодородието, плътската любов, битките и раздора, господарка на планетата Венера.

Инана е един от централните образи в шумерския пантеон, преминал и в акадската митология под името Ищар. Тя е сред шумерските богове, с които са свързани най-голям брой митове. Богинята (бяс) е една от групата на седемте богове, „предначертаващи съдбата“.

ВСЪЩНОСТ ТОВА Е ЕДИН ОТ ОСНОВНИТЕ И НАЙ-ДРЕВНИ ЕЗИЧЕСКИ ОБРАЗИ НА ПАДНАЛИЯ АНГЕЛ САТАНА, КОЙТО СЪЩО СЕ АСОЦИИРА С ПЛАНЕТАТА ВЕНЕРА И Е НАРЕЧЕН С ДРУГОТО Ѝ ИМЕ ДЕННИЦА: „Как падна ти от небето, деннице, сине на зората! Разби се о земята ти, който тъпчеше народите.“ (Исая 14:12).

От древния Шумер този образ на двуполовия паднал ангел

дявол се разпространява и сред другите езически пантеони. Например Астарта, също е свързвана с „Утринната звезда“ и „Бунтът“, и е почитана като вечерен и сутрешен пътеводител. Латинския аналог на името на "богинята" е Аврора.

В индо-арийските окултни практики тя е Аусос, в Индия - Ушас, сред балтите - Аушрина, сред евреите - Ашера, сред поляците - Аусра, сред келтите - Аустра, сред германците - Остара, в Персия - Астарта, при арабите - Атар, при хетите е Ашерту, при амореите - Ашрату, при акадците - Ищар, при скитите - Аист, Аер, при гърците - Еос, при латините (както писахме) - Аврора; тя също е и древноегипетската Изида, древноарменската Анахит. Всички тези наименования са различни форми на името на една и съща „велика богиня“ на утринната зора.

Съответно символа на тази „богиня“ е осемлъчева звезда.

В „поправените“ икони на Дева Мария някой по-късно целенасочено е добавил същата тази осемлъчева (пътеводна) звезда на главата и рамото на Богородица.

Тоест нарочно иконите са осквернени с езически символ, ИЗОБРАЗЯВАЩ САМИЯ ДЯВОЛ. Така човека, който им се покланя фактически се прекланя и пред символа на сатана.

Подобна звезда се среща и при други езически божества (бесове):

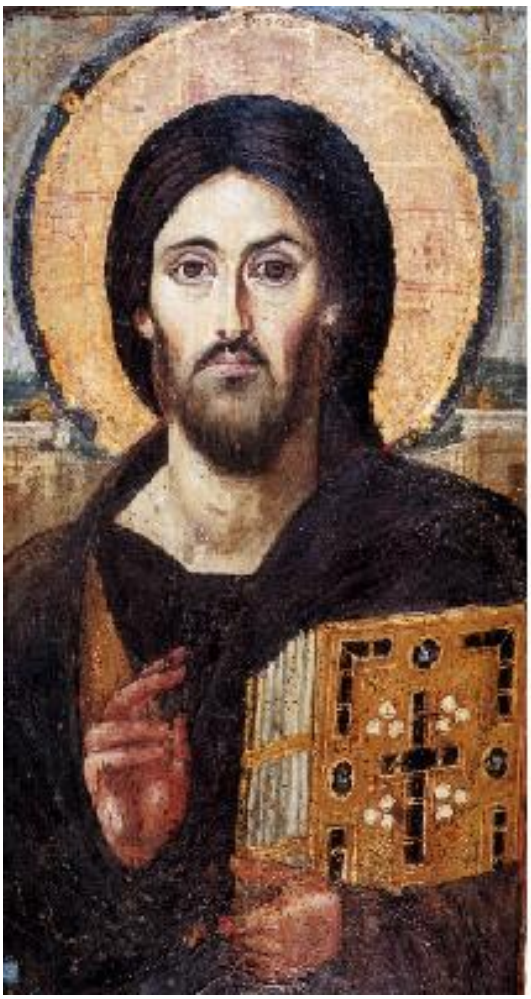

Тази звезда е добавен елемент и в много други стари икони:

Интересното е, че **този езически елемент в иконата "Владимирска Богородица" е добавен доста по-късно – ОКОЛО XVI ВЕК**.

(Hamilton, George Heard (1983). The art and architecture of Russia (3rd ed.). New Haven: Yale University Press)

Подобна звезда има на почти всички икони, стенописи и мозайки изобразяващи Богородица. Често звездата на Инана по иконите бива заменена с т. нар. „давидова звезда“, която всъщност няма общо с цар Давид, а е отново древен езически еврейски окултен символ наречен „звезда на Ремфан“, за който се споменава в Свещеното Писнание: „Вие възприехте скинията Молохова и звездата на вашия бог Ремфана, образи, които направихте, за да им се покланяте; и Аз ще ви преселя оттатък Вавилон“ (Деян. 7:43).

Фрапиращ е примера с друга „чудотворна“ икона на Богородица - Курско-Коренна Знамение:

В скверения, възраждащ езичеството, ренесансов византийски период започва да навлиза и друга демонична символика, като споменатите двуглави орли и равностранни кръстове.

Равностранния кръст, който е езически соларен символ на древен шумерски бог и на други слънчеви божества-бесове, се появява масово по иконите, фреските и по самите одежди на духовниците. В поствизантийския период наред с короната на архиереите се появява и калимавката при свещениците, отново с цел осквернение на молещият се при някои последования с покрита глава духовник.

Каменни плочки кудурру, изобразяващи служение на езически жреци. Намерени са край руините на Борсипа – важен град в Древна Месопотамия, на 20 км югозападно от Вавилон. Държавен музей на Берлин

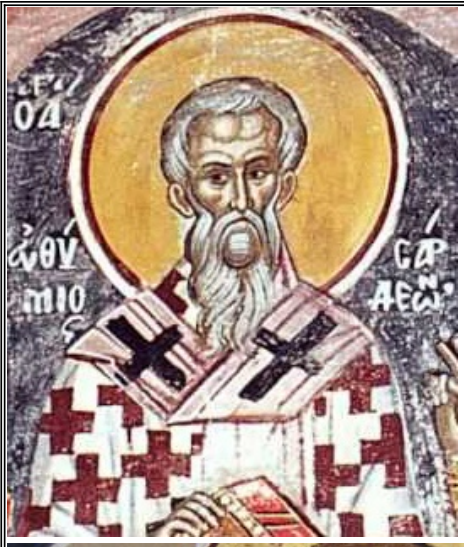
Всъщност тази висока цилиндрична шапка е взаимствана, ОТНОВО С ЦЕЛ ОСКВЕРНЕНИЕ, от Шумерските и Хетските ЕЗИЧЕСКИ ЖРЕЦИ. Могат да се намерят техни древни изображения, когато изпълняват окултни ритуали с ТАКИВА ШАПКИ И С МАНТИИ, ВЪРХУ КОИТО ИМА РАВНОСТРАННИ КРЪСТОВЕ – МНОГО ПОЗНАТА ГЛЕДКА И ОТ СЪВРЕМЕННИТЕ ИКУМЕНИЧЕСКИ „ОФИЦИАЛНИ“ ЦЪРКВИ.

На много икони и стенописи изобразяващи свети свещенослужители от този период и до наши дни често се забелязват нарисувани върху одеждите им обърнати или равностранни осквернени изображения на кръстове, шахматна масонска символика, двупръстни еретически знамения и т.н.

През ренесансовия и поствизантийския период на много от старите и чудотворни икони се правят обкови, върху които постепенно започват да се слагат скверни езически и

масонски символи.

Пример е Фануилската самоизписала се чудотворна икона на свети Георгий от българския манастир Зограф на Света Гора-Атон, която е окичена с езически равностранни кръстове, символизиращи различни рицарски масонски ордени, А НАЙ-ФРАПИРАЩО Е ПРИСЪСТВИЕТО НА ПОЛУМЕСЕЦ СЪС ЗВЕЗДА, КОИТО ФАКТИЧЕСКИ СЕ ЯВЯВАТ НЕ САМО МЮСЮЛМАНСКИ ЗНАЦИ, НО ТЕХНИ НАЙ-ДРЕВНИ ПЪРВООБРАЗИ СА СЪОТВЕТНО ЛУННИЯ ШУМЕРСКИ БОГ СИН И СПОМЕНАТАТА БОГИНЯ ИНАНА, А СЪЩО И ПО-КЪСНАТА КИБЕЛА:

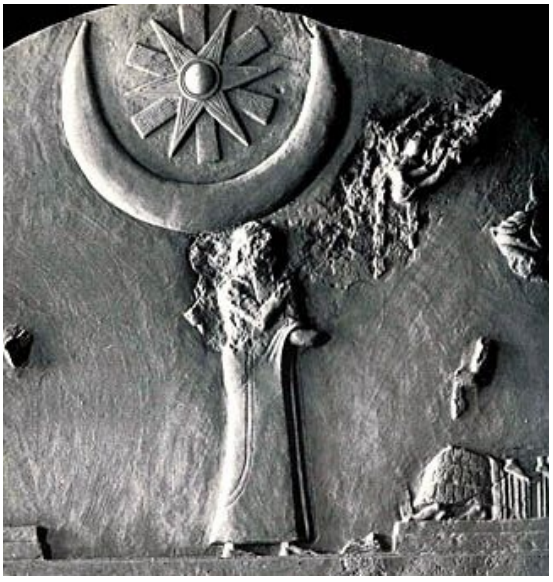

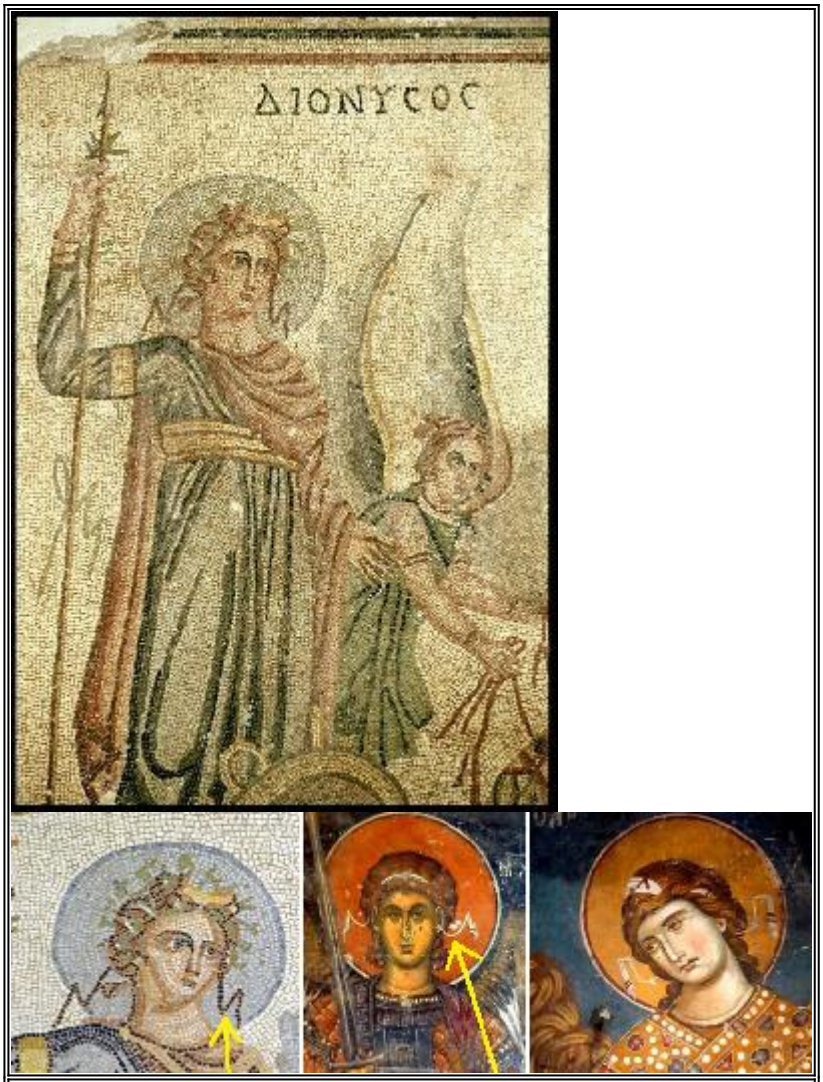

Друг фрапиращ елемент на оскверняване на иконите, въведен отново вероятно в след иконоборческия ренесансов период е ореолът.

Антична мозайка на езическия бог (бяс) Дионисий и по-късни средновековни стенописи на архангели

И ТОЙ НЕ Е ХРИСТИЯНСКИ СИМВОЛ, А ОКУЛТЕН И Е ВЪЗПРИЕТ ЗА ДА ОПОРОЧАВА И ОСКВЕРНЯВА ЦЪРКВИТЕ И ВСИЧКИ, КОИТО ВЛИЗАТ, МОЛЯТ СЕ И СЕ ПОКЛАНЯТ В ТЯХ.

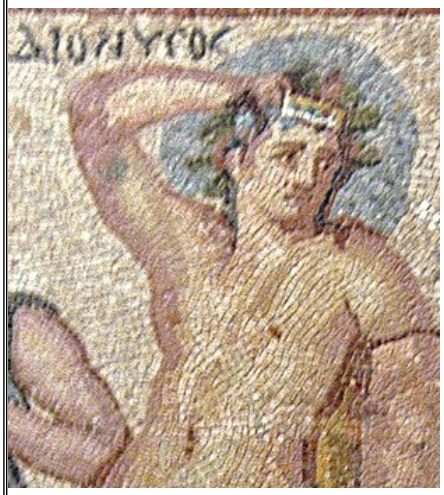
ОРЕОЛЪТ Е АТРИБУТ И ОЛИЦЕТВОРЕНИЕ НА ЕЗИЧЕСКИТЕ ТРАКИЙСКИ, ДРЕВНОГРЪЦКИ И ЛАТИНСКИ БОГОВЕ ХЕЛИОС, АПОЛОН, ДИОНИСИЙ И БАКХУС както и на техни аналози в други окултни бесовски митологии.

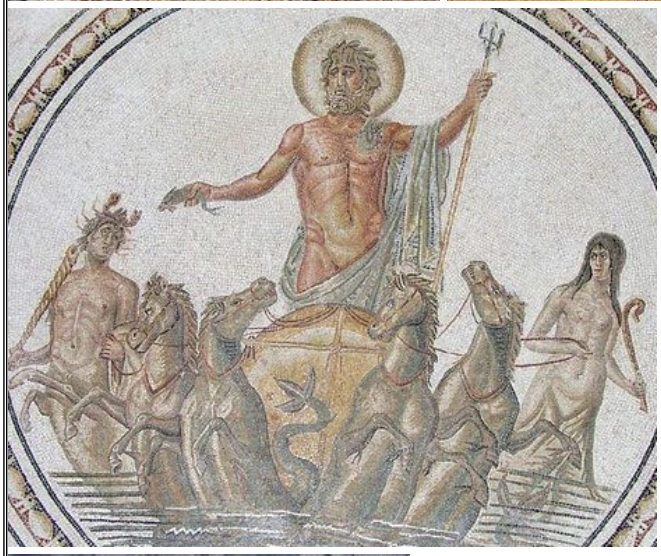
ОРЕОЛЪТ Е АТРИБУТ И ОЛИЦЕТВОРЕНИЕ НА ЕЗИЧЕСКИТЕ ТРАКИЙСКИ, ДРЕВНОГРЪЦКИ И ЛАТИНСКИ БОГОВЕ ХЕЛИОС, АПОЛОН, ДИОНИСИЙ И БАКХУС както и на техни аналози в други окултни бесовски митологии.

Pictures of the Sun Gods Sol and Apollo showing Halos

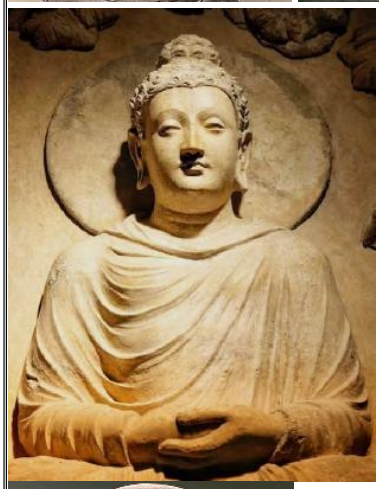

Древни езически образи на богове и богини с ореоли, показващи Аполон, Дионисий, Хелиос, Нептун, Афродита. Последният фрагмент е от плочка от 2-ри век пр. Хр., открит в Ай-Ханум - важен град на Гръко-Бактрийското царство (днес Афганистан), изобразява Хелиос и показва езическата същност също и на ислямските символи

По-късно тези лъчи, сияния и „аури“ около главите са използвани и в повлияните от елинизма хиндуизъм и будизъм.

Хиндуистки и будистски езически бесовски изображения с ореоли (аури)

А ето и възродения от ренесансовото жидомасонство образ на Хелиос, който днес символизира една от най-масонските и доминиращи държави в света и „украсява“ най-сатанинския ѝ

град:

Но да се върнем към иконите и стенописите.

Първо ще споменем, че първата икона е създадена лично от Самият Христос и тя се нарича Убрус – Неръкотворен Образ на Спасителя. Според Свещеното Предание и по описанието на историка Евсевий Кесарийски (IV в.), Господа прави това за да изпълни молбата на владетеля на малоазийския град Едеса цар Абгар да получи негово изображение, което царят смята да използва за да се излекува от проказа. При Исус е изпратен придворният художник Ананий, с цел да му донесе изображение на Иисус Христос, за чиито чудотворни лечебни сили е слушал много, но въпреки че Ананий открива проповядващия Иисус и се опитва да го нарисува, не успява. Все пак художникът получава искания портрет. След края на проповедта Христос измива лицето си, подсушава го с ленена кърпа (убрус) и я подава на Ананий – върху нея е отпечатан ликът му – „Образ неръкотворен“. Това изображение се сочи като първа икона, създадена по свръхестествен път. Ананий го занася на Абгар, който наистина успява да се излекува, като го целува.

Подобни сведения ни дава и свети Иоан Дамаскин (680—780 гг.) в своето „Слово за поклонението на светите икони“:

„В Историята е записано как едеският цар Авгар изпратил

своя живописец да изобрази лицето на Господа, но той (живописецът) не могъл да изпълни каквото му било поръчано, по причина на дивната светлина, излизаща от Христовото лице. Тогава Сам Господ допрял кърпа до Своето божествено и животворно лице и изобразил на кърпата Своето подобие, което изпратил на Авгар, за да изпълни желанието му.“

Кореспонденцията на Христос с Авгар и историята, че посланиците на княза са донесли образ на Спасителя от Йерусалим, е включена от арменския историк от 5-ти век Мойсей Хоренски в книгата „История на Армения“: „Това послание беше донесено от Анан, пратеникът на Авгар (Абгар), заедно с изображението на лицето на Спасителя което се пази в град Едеса и до днес" (Мовсес Хоренаци «История Армении» Книга вторая, 30 Посылка князей Абгаром к Марину, по каковому случаю они увидели Спасителя нашего Христа, откуда началось обращение Абгара)

В „Хроника“ на Михаил Сирийски се разказва, че през 6 век аристократът Атанасий поръчва на художник да прерисува Убруса. Полученото копие отговаря, според летописа, е съвършено на оригинала.

През 944 г. византийските императори Константин VII Багрянородни и Роман I Лакапин обсаждат Едеса, тогава владяна от арабите и предлагат Убрусът да им бъде предаден срещу откуп. Тържествено пренесен в столицата на Византия, той се съхранява в църквата „Света София“. След падането на Константинопол в ръцете на кръстоносците в 1204 г., оригиналното изображение изчезва.

Убрусът се превръща в едно от най-важните изображения в иконописта. От богословска гледна точка той е разглеждан като доказателство за въплъщението на второто лице на триединния Бог в човешки образ – Иисус Христос. Има особени чудодейни сили. Изобразяван е по бойните знамена

на източноправославните армии.

Реконструкция на Константинополската икона Спас Нерукотворен и пренасяне на Нерукотворния образ в Константинопол в 944 году. Фрагмент от миниатюра в хрониката Иоан Скилица

И тук следва съществен момент: - НА ТАЗИ ПЪРВА ИКОНА, СЪЗДАДЕНА ЛИЧНО ОТ ГОСПОДА ИИСУСА ХРИСТА Е НЯМАЛО ОРЕОЛ ИЛИ ОЩЕ НАРЕЧЕН НИМБ!

Най-ранните запазени изображения на Убрус представят само главата на Христос на чист фон. Липсва нимб.

Днес още могат да се срещнат древни мозайки, стенописи и икони по които няма ореоли. Някои от тях са от римските катакомби и са сред най-ранните запазили се до наше време примери за иконопис:

Стари стенолиси и икона без ореоли

И така, нека да видим кога, кой и защо осквернява иконите,

стенописите, храмовете, Църквата и вярващите с поредния демоничен образ.

Вероятно това, както и другите изменения в иконописния канон, започва да се случва в годините след иконоборческата ерес (през IX в.), когато повечето стари истински икони и стенописи са унищожени и когато, неслучайно, а под демонично влияние, започва за първи път процеса на възстановяване на езичеството наречен „Византийски ренесанс“ или още Македонски ренесанс по името на Македонската династия, която се възкачва на престола.

Ето с каква възхита пише за началото на възраждането на езичеството един съвременен икуменически богослов на Руската задгранична църква:

„От половината на 9-ти век на изток има особено движение в полза на просвещението. Гърците, изпаднали в умствена дрямка през предишните векове, ревностно започнаха да изучават почти забравените произведения на поети, историци и философи от древния класически свят.“

„История Церкви“ - Николай Дмитриевич Тальберг

Забележете как еретика определя времената на св. Василий Велики, св. Иоанн Златоуст, цар Юстиниан I и т.н. като „предишни векове на умствена дрямка“. Император Юстиниан затваря езическите философски школи, забранява и криминализира езичеството, извършва християнски законодателни реформи, разрушава езическите храмове с боговете-бесове и техните символи И БОГ ГО ВЪЗНАГРАЖДАВА С НАЙ-ГОЛЯМОТО ТЕРИТОРИАЛНО РАЗШИРЕНИЕ НА РОМЕЙСКАТА ИМПЕРИЯ.

Какво се случва 4 века след него – някой решава да възстанови езичеството с неговите бесовски философски

школи, изкуство и окултни символи. Сред тези хора е и покръстителя на България – константинополския патриарх Фотий I.

Ето кой конкретно започва възстановяване на езическото образование:

„Варда, брат на царица Теодора, чичо и съуправител на малолетния император Михаил III (842–867), е първият който започва да възстановява на класическото образование. Той основал училища в много големи градове, намерил учители и определил заплатите им.“

За да разберете на какво нравствено ниво и под какво невидимо духовно влияние са се намирали хората, започнали ренесанса във Византия И ПО СВЕТА, нека проследим как е протичал личният им живот:

„Михаил III, след като достигнал пълнолетие, се отдал на пиянство и разврат и поверил делата на управлението на чичо си Варда. Той свалил майка си от власт през 854 г. и я затворил в двореца Кариан и, противно на волята на патриарха, насилствено я постригал в монашество през 857 г.“

„Михаил III се отличава с необузданото си поведение и си спечелва прозвището „Пияница” от съвременниците си. Той организира **оргии**, принуждавайки един от своите другари по чаша да играе ролята на клоунски патриарх, и превръща цялото събиране в клоунска духовна катедрала, имитирайки църковни церемонии“.

Това поразително силно напомня на някои съвременни хомосексуални масонски церемониални магически ритуали и оргии по манастирите.

„През 856 г. Михаил, по инициатива на Варда, който започва да оказва силно влияние върху младия император, нарежда

убийството на логотет Теоктист. **Теодора проклева Варда**“.

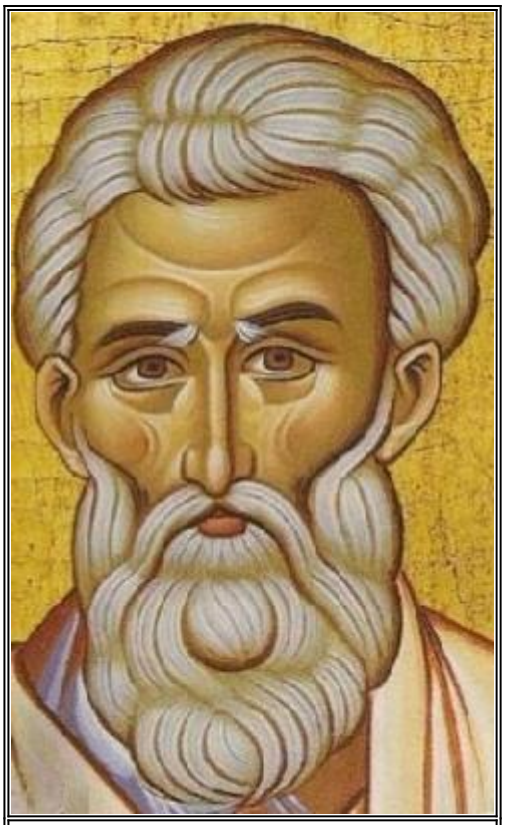
Теодора е майката на Михаил III и сестра на Варда. Трябва да напомним, че царица Теодора възстановява иконопочитанието, като свиква много важен за Църквата и християнското изповедание Поместен събор, на който са възвърнати решенията на Втория Никейски събор и той е обявен за Седми Вселенски. В чест на този Поместен събор и неговите решения се празнува първата неделя на Великия пост, която е наречена „Тържество на православието“.

Ето какъв е и самият проклет от Теодора неин брат Варда:

„Варда, след като изгонил законната си съпруга, започнал да живее открито със снаха си. Патриарх Игнатий, след безплодни увещания, му отказа причастие в деня на Богоявление. Варда намразил Игнатий, започнал да настройва Михаил срещу него и постигнал заточението на светеца на остров Тенервинт.“

С началото на управлението на спомената Македонска династия, ОСВЕН РЕНЕСАНСА, започва и един друг ФАТАЛНО ВАЖЕН ЗА ИЗПОВЕДАНИЕТО НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА ПРОЦЕС!

През 867 г. патриарх Фотий свиква в Константинопол църковен събор, на който са извикани и УЧАСТВАТ ВСИЧКИ ИЗТОЧНИ ПАТРИАРСИ. Основен въпрос за обсъждане било отклонението на папството от Никейския Символ на вярата, чрез твърдението, че Дух Свети изхождал не само от Отца, но и от Сина.

Патриарх Фотий I

Това нарушение на основен християнски догмат било явно проявено и забелязано при службите на папските мисионери в България. Патриарх Фотий с основание настоявал, че Filioque е нарушение на християнската догматика и следователно е ЕРЕС. ОЩЕ ТОГАВА **СЪБОРЪТ АНАТЕМОСАЛ ПАПА НИКОЛАЙ I И ВСИЧКИ, КОИТО СА ПРИЕЛИ ПОПРАВКАТА В ХРИСТИЯНСКИЯ ДОГМАТ, КАТО ЕРЕТИЦИ**!

ТОВА Е МОМЕНТ ОТ ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ВАЖНОСТ В ИСТОРИЯТА НА ЦЪРКВАТА И НА ИСТИНСКОТО ХРИСТИЯНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА В СВЕТАТА ТРОИЦА, на който в съвремието абсолютно преднамерено и целенасочено се обръща много малко внимание.

Фактически решението на всички православни патриарси от 867 г. ОФИЦИАЛНО ФИКСИРА, ИЗОБЛИЧАВА И ОСЪЖДА ЕРЕС, КОЯТО ОТ ТОЗИ МОМЕНТ НАТАТЪК ЩЕ ПОВЕДЕ ВЕЧЕ ОТКРИТА И УПОРИТА САТАНИНСКА БОРБА С ИСТИНСКАТА ХРИСТИЯНСКА

ЦЪРКВА И ЗАКРИЛЯЩИТЕ Я МОНАРХИИ. ТЯ ЩЕ ИМА МОЩНАТА ФИНАНСОВА, ПОЛИТИЧЕСКА И ВОЕННА ПОДКРЕПА НА ЗАПАДНИ ВЛАДЕТЕЛИ, РИЦАРСКИ ОРДЕНИ, СИЛНИ ДЪРЖАВИ, КАТО ВЕНЕЦИАНСКАТА РЕПУБЛИКА И НА **НАМИРАЩИЯТ СЕ В НЕЯ И СТОЯЩ ЗАД ВСИЧКИ ТЕЗИ ДЯВОЛСКИ ИНТРИГИ ЕВРЕЙСКИ СИНЕДРИОН**!

Де факто и де юре (по църковния канон), **всеки който след решенията на събора от 867 г. се е опитвал да „възстановява" отношенията със западната църква, да влиза в духовно общение или да сключва унии с нея, НА ПРАКТИКА СЕ ЯВЯВА ЕРЕТИК, ОТПАДНАЛ ОТ ИСТИНСКАТА ХРИСТИЯНСКА ВЯРА В ДОГМАТИЧЕСКИ СИНКРЕТИЗЪМ**.

За да се разбере за какво голямо и всеобхватно зло става въпрос, трябва да се види реакцията срещу патриарх Фотий I и съответно срещу решенията на църковния събор – а тази реакция е МИГНОВЕНА – ТЯ СЕ СЛУЧВА БУКВАЛНО НЯКОЛКО ДНИ СЛЕД АНАТЕМАТА НАД ЛАТИНСКАТА ЕРЕС, В СЪЩИЯ МЕСЕЦ СЕПТЕМВРИ НА 867 Г.

Византийският император Михаил III бил убит и на негово място бил издигнат Василий I Македонец. Василий е първия владетел от нечестивата Македонска династия, който подобно на друг зъл еретик, слуга на еврейски влъхви и основател на иконоборството - император Лъв III Исаврянин, е бил обикновен необразован селянин. Този лишен от военен и административен опит плебей се явява ИНИЦИАТОРА НА ВЪЗРАЖДАНЕТО НА ЕЛИНСКОТО ЕЗИЧЕСТВО, НАРЕЧЕНО ПО-КЪСНО "ВИЗАНТИЙСКИ РЕНЕСАНС".

На 25 септември 867 г. новият император принудил Фотий да се откаже от патриаршеския престол.

Между 5 октомври 869 г. и 28 февруари 870 г. отново бил

свикан църковен събор в Константинопол, който **трябвало да помири Източната църква със Западната**.

На събора папските легати настояли да се премахнат всички разпореждания, взети по времето на патриарх Фотий, а също да бъдат свалени и анатемосани епископите, ръкоположени от него. Тези искания били приети.

Фактически това е първото фиксирано официално отклонение в догматически синкретизъм.

НЕ СЛУЧАЙНО ТОЗИ СЪБОР СЕ ВОДИ 8-МИ ВСЕЛЕНСКИ В РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ПАПСКА ЕРЕС!

През 877 г. отново било възвърнато патриаршеското достойнство на Фотий. На събор през 879-880 гг. отново били осъдени отклоненията на папството.

ТОЕСТ ПО БОЖИЕ ДОПУЩЕНИЕ **АНАТЕМАТА НАД ПАПСКАТА ЕРЕС Е ПОВТОРЕНА**.

През 886 г. новия император Лъв VI за пореден път отстранява патриарх Фотий I и го изпраща в заточение, където изповедника умира.

Императора извършва поредно незаконно антиканонично действие, като поставя със светската си власт за патриарх своя 19 годишен брат Стефан.

Постепенно духовните отношения между източните църкви и Рим са възстановени, **КОЕТО Е БЕЗЗАКОНИЕ ПРЕД БОГА, ВЛИЗАНЕ В ЛИТУРГИЙНО ОБЩЕНИЕ С АНАТЕМОСАНА ЕРЕС И ПРЕДСТАВЛЯВА ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА СПОМЕНАТИЯ ДОГМАТИЧЕСКИЯ СИНКРЕТИЗЪМ**.

През 1054 г., когато отново се стига до разделяне между източната и западната църкви чрез т. нар. „велика схизма“, справедливостта и изповеданието на християнската вяра

изглеждат възстановени, но това е само привидно. Първо – самото наименование схизма на гръцки означава разкол, а според I-во правило на св. Василий Велики разкола няма догматически разлики с истинското християнско изповедание, но латинците имат догматически изменения на Символа на вярата и те са в ерес, а не в схизма. Който обяснява, че те са схизматици, фактически заявява, че те нямат догматически разлики с него, което от богословска гледна точка представлява **еклезиологическа ерес**. Второ – Цариградската църква **не** налага през 1054 г. за първи път анатема на латинските еретически отклонения. Те са разкрити и осъдени от събора през 867 г. Тоест, ако през 1054 г. Константинополският патриархат потвърждава анатемата на патриарх Фотий I, то тогава те трябва да анатемосат и своите предшественици, които са влезли в духовно общение с Рим след изгонването на Фотий. Но Цариградския клир не прави това, а счита че има „апостолско наследство“ от еретици синкретисти.

Освен това и след „великата схизма“ Цариград продължава периодично да влиза в духовни общения с папите, прави няколко опита за обединение с еретиците, като сключва и две унии – лионската (1274 г.) и споменатата флорентинска (1439 г.).

Въпреки, че привидно се отказва от втората уния, най-големия неин защитник Генадий Схоларий фактически се явява, както вече споменах, езически философ, последовател на Аристотел, със множество свои езически философски трудове, който „узаконява“ и симонията, и приемането на епископска власт и достойнство от нечестив езически владетел.

ТОЕСТ **ВСИЧКИТЕ ТЕЗИ МНОГОХОДОВИ ОПЕРАЦИИ НА КАЛКУЛИРАНИ ТЕЗИСИ И АНТИТЕЗИСИ, СЪГЛАСУВАНИ**

МЕЖДУ ЗАПАДНИТЕ ЕРЕТИЦИ, ХУМАНИСТИТЕ, ЕВРЕЙСКИТЕ ФИЛОСОФИ, ВИЗАНТИЙСКИТЕ ЕЗИЧЕСКИ ВЪЗРОЖДЕНЦИ УНИАТИ, МЮСЮЛМАНСКИТЕ ТЕХНИ ПРИЯТЕЛИ И СЪЮЗНИЦИ, И ВСЕВЛАСТНИЯ ВЕНЕЦИАНСКИ СИНЕДРИОН ИМАТ ЕДНА ГЛАВНА ЦЕЛ – ПРИВЛИЧАНЕ В ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ И ОСКВЕРНЯВАНЕ НА КОЛКОТО СЕ МОЖЕ ПОВЕЧЕ ХРИСТИЯНИ.

Има и други още по-обезпокоителни факти, описани в житието Кирил Философ:

„Не се слави Бог по този начин... Той е избрал само три езика - еврейски, гръцки и латински, чрез които подобава да се въздава слава на Бога... Това го говореха латинските клирици - архиереи, иереи и техните ученици... И не само това говореха, но проповядваха и други безчестия, като казваха, че под земята живеят велеглави човеци, че всяка змия е дяволско творение, и че който убие змия, ще се избави от девет гряха. Ако пък някой убие човек, три месеца да пие от дървена чаша, а до стъклена да не се докосва. При това **ТЕ НЕ ЗАБРАНЯВАХА ДА СЕ ПРАВЯТ ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЯ ПО СТАРИТЕ ОБИЧАИ** и да се сключват безчестни женитби.”

Но самите Кирил и Методий са били в литургийно общение с тези, които позволяват езически жертви, също и с ВЕЧЕ АНАТЕМОСАНИТЕ ПАПИ ЕРЕЦИ, А ТЕХНИТЕ УЧЕНИЦИ ДОРИ ПРИЕМАТ РЪКОПОЛОЖЕНИЕ ОТ ТЯХ.

Не е случайно, че мисията им на запад претърпява провал и братята умират там.

Не е случайно и че Константинопол пада малко след сключване на флорентинската уния с Рим и след това навлиза в още по-тежки отстъпления.

Не са само тези притеснителните обстоятелства, свързани

със западната църква, например че още при папа Сириций (384 г. - 399 г.) римските архиепископи приемат езическата жреческа титла „Pontifex Maximus“ - Велик Понтифик или ВЪРХОВЕН ЖРЕЦ. А еретическото мнение за излизане на Светия Дух и от Сина изказва още в IV в. Амвросий Медиолански (виж *Ambrosius Mediolanensis. De Spiritu Sancto, I, 11*). Но ако приемем последното за частно мнение и заблуда на един от отците на западната църква, то **тогава е интересно да се види кой и защо възприема, утвърждава и разпространява това еретическо разсъждение**.

За да стигнем до корена на проблема, **А ОТ ТАМ И ДО ИСТИНСКОТО И ЧИСТО ОТ ВСЯКАКВА ЕРЕС И ЗАБЛУДА ХРИСТИЯНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА**, **ние трябва да видим кой фактически стои зад тези много добре планирани и осъществени удари срещу християнството**.

Началото на еретическата зараза, която постепенно обхваща Западната църква, отделя я от християнството и впоследствие започва да се прехвърля на Изток, всъщност започва още през 589 г. на Третия поместен събор в Толедо, Испания. На този Толедски събор ЗА ПЪРВИ ПЪТ СЕ ПРИЕМА НА ОФИЦИАЛНО ПОМЕСТНО ЦЪРКОВНО НИВО СПОМЕНАТАТА ПАГУБНА ЗА МНОГО ДУШИ „ПОПРАВКА” В СИМВОЛА НА ВЯРАТА, наречена Филиокве (Filioque) – латинска фраза, която означава „...и от Сина“. В християнския Никео-цариградски Символ на вярата, утвърден през 381 г. от светите отци на Втория Вселенски Събор, се казва ясно, че Светия Дух изхожда САМО от Бога Отец. Това е основано на думите на Самия Иисус в Свещеното Писание: „Когато дойде Утешителят, Когото ще ви пратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене" (Иоан.15:26). И пак: "Аз ще помоля Отца, и ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас во веки - Духът на истината" (14:16-17). И още: "Това ви казах, бидейки с вас. А Утешителят, Дух Светий, Когото Отец ще

изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, що съм ви говорил" (ст.25-26)”.

Но въпреки това латинските нечестивци предпочитат ДА ПОПРАВЯТ САМИЯ ХРИСТОС, като заявяват, че Светия Дух излиза и от Него.

Но това не е единственото еретическо безумие, прието на Толедските събори.

Ето какво още е записано:

„През 680-681 г. Шестият вселенски събор отхвърля монотелитството и одобрява доктрината на **диотелитството**, според която Христос има две воли. Решението на събора било изпратено на митрополит Кирик от Толедо, който починал, преди то да стигне до него, и попаднало в ръцете на неговия приемник Юлиан. **Реакцията на испанските епископи** не се хареса на папата, особено фразата „voluntas genuit voluntatem”, което означава „воля генерира волята“. Въпреки това Юлиан защитил предложенията си и те били приети от петнадесетия Толедски събор. **Някои предполагат, че разколът с Римската църква е бил неизбежен, но е бил разсеян от политическите събития както в Испания, така и в Италия, като арабското нашествие от 711 г.”** (*Thompson, E. A. (1969) The Goths in Spain, Oxford: Clarendon Press*.).

ТУК СТАВА ВЪПРОС ЗА СЪЩЕСТВЕНА ИНФОРМАЦИЯ, ПОКАЗВАЩА РЕАКЦИЯТА НА ВСИЧКИ ЕПИСКОПИ В ИСПАНИЯ НА РЕШЕНИЯТА НА VI-ТИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР. ВИЖДА СЕ ТЯХНА СОБСТВЕНА **ЕРЕТИЧЕСКА РЕДАКЦИЯ НА ТЕЗИ РЕШЕНИЯ**, КОЯТО ВЛИЗА В ПРОТИВОРЕЧИЕ И С ПАПА БЕНЕДИКТ II.

Тоест явно става въпрос за тенденция сред испанските епископи, СТРЕМЯЩА СЕ КЪМ **НАРУШЕНИЕ НА ОСНОВНИ**

ДОГМАТИ НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА.

Много е важно да се спомене кой е бил този Толедски епископ Юлиан, КОЙТО СИ Е ПОЗВОЛИЛ ДА ПОПРАВЯ СВЕТИТЕ ОТЦИ НА ШЕСТИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР, ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯ НА ПАПАТА С ЦЕЛ РАЗКОЛ И ДА ВОДИ НОВОПОЯВЯВАЩА СЕ ЕРЕС.

ТОЙ Е БИЛ ЕВРЕИН!

Ето какво е записано за него: „Юлиан е роден от родители евреи (Collins, 8). Еврейският произход на Юлиан е засвидетелстван от епископите Исидор Паценски, Павел Бургоски и Феликс Севилски в книгата му „Кратка биография на Юлиан от Толедо“ (началото на 8 век).” В Мосарабската хроника от 754 г. под 681 г. се казва: „По онова време епископ Юлиан, който произхождаше от еврейско семейство,.. блестеше над света с познанията си за християнското учение.” (Мосарабската хроника от 754 г. (Crónica mozárabe de 754) е анонимна световна хроника на латински език, описваща събитията, случили се в средиземноморските страни през годините 610-754 гг.).

„Като епископ на Толедо, Юлиан ръководи работата на четири поместни събора: Дванадесети (681), Тринадесети (683), Четиринадесети (684) и Петнадесети (688), три от които (с изключение на Четиринадесетия) са били с национален характер.”

Интересно е какво следва след поредното споменато отстъпление от Бога на Испанската църква и нейните еврейски епископи марани – през май 711 г. през Гибралтарския пролив нахлуват арабски мюсюлмански войски и земите на Иберийския полуостров са превзети само за няколко години – през 717 г. арабите вече пресичат Пиренеите и навлизат в Галия.

От казаното дотук следва, че ФАКТИЧЕСКИ **СЕДМИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР И ПОСЛЕДВАЛОТО ГО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ПАТРИАРХ ФОТИЙ I СРЕЩУ ЛАТИНСКАТА ЕРЕС СА ПОСЛЕДНИ ХРИСТИЯНСКИ ДЕЙСТВИЯ НА ЧАСТ ОТ ОФИЦИАЛНИТЕ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ СРЕЩУ РАЗЛИЧНИ ЕРЕТИЧЕСКИ ВЪЗДЕЙСТВИЯ НА ЮДЕИ И ТЕХНИ СЛУГИ ВЪРХУ ПРАВИЛАТА И ДОГМАТИТЕ НА ВЯРАТА**.

Вероятно не е случайно, че Иоан Рилски избягва от света в отшелничество и отказва да приеме и да общува с българския цар Петър, който е син на Симеон, съответно властва във времената след Фотий I и се намира в общение с църква, която е вече в синкретическа ерес.

Не е случайно, че точно **седем са тайнствата в Църквата и седем са общопризнатите Вселенски Събора**.

Абсолютно не е случайно, че именно в **седмо** деяние на **Седмия** Вселенски събор се казва нещо, КОЕТО ФАКТИЧЕСКИ **ЗАПЕЧАТВА ИЗПОВЕДАНИЕТО НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА**, ЗАБРАНЯВА ВСЯКАКВИ БЪДЕЩИ ПРОМЕНИ НА СВЕЩЕНОТО ПРЕДАНИЕ НА ЦЪРКВАТА И И АНАТЕМОСВА ВСЕКИ, КОЙТО ВЪПРЕКИ ТОВА ЩЕ СЕ ОПИТА В БЪДЕЩЕ ДА ПРОМЕНЯ КАКВОТО И ДА Е И ДА ВКАРВА НОВОВЪВЕДЕНИЯ!

Седмо Деяние на Седми Вселенски Събор гласи: „Който пренебрегва което и да е Църковно Предание, писано или неписано на него Анатема“.

Това деяние е прието, защото иконите не са догматически въпрос, а са Църковно Предание, но борбата с тях предизвиква една от най-лютите ереси и води до вечна погибел много хора.

Сега тук следва най-същественото, на което се основава

ИСТИНСКОТО ХРИСТИЯНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА:

- ЧАСТ ОТ СВЕЩЕНОТО ПРЕДАНИЕ НА ЦЪРКВА, **ОСНОВАНО НА ПИСАНИ ПРАВИЛА И КАНОНИ, Е ЗАБРАНАТА ЗА ЛИТУРГИЙНО И МОЛИТВЕНО ОБЩЕНИЕ С ЕРЕТИЦИ, КОЕТО СЕ НАРИЧА ДОГМАТИЧЕСКИ СИНКРЕТИЗЪМ И Е ЗАПОЧНАЛО ВЕДНАГА СЛЕД ФОТИЙ I, ПРОДЪЛЖАВАЙКИ ДО ДНЕС ПОД ФОРМАТА НА ИКУМЕНИЗЪМ**. Друго канонично нарушение е отказа от осъждане на синкретизма в официален, подпечатан и подписан от синода документ, което се практикува от множество криптоикуменически църкви в наши дни.

- ДРУГА СЪЩЕСТВЕНА ЧАСТ ОТ ПРЕДАНИЕТО Е ИКОНОПИСНИЯ КАНОН, КОЙТО СЪЩО Е НАРУШЕН ВЕДНАГА СЛЕД ФОТИЙ I, ЗАЩОТО ТОГАВА ЗАПОЧВА ВИЗАНТИЙСКИЯ РЕНЕСАНС, по църквите започват да се рисуват светски портрети, А НА ВСИЧКО ОТГОРЕ ЗАПОЧВАТ ДА СЕ ВКАРВАТ ДЕМОНИЧНИ ОБРАЗИ И СИМВОЛИ, ЕЗИЧЕСКИ ЖРЕЧЕСКИ ОБЛЕКЛА, ШАПКИ, КОРОНИ, АТРИБУТИ И НАИМЕНОВАНИЯ. Нарочно започва да се изменя и формата на кръста, като се използват равностранни, шест и осмоконечни кръстове, с трилистни краища и т.н., като част от тези форми също е взаимствана от соларни езически знаци. Върху агнеца на просфората се слага и древногръцко дорийско название на езическата „богиня“ (бяс) на победата: Νίκα (Nika). Освен това на иконите започва да се рисува ореол, който е заимстван от древни езически мозайки с образи на Дионисий и други „богове“ бесове и т.н.

- Още с отстраняването на Фотий I, при което императора слага на патриаршеския престол своя 19 годишен брат се нарушават каноните на Църквата. Сменянето на патриарсите по усмотрение на светската власт и то срещу подкупи и данъци, става абсолютно неизменяема беззаконна практика при османското владичество.

- Патриарх и епископи стават членове на езически философски общества и школи, които са осъдени от правилата, светиите и отците на Църквата.

- Изменят се молитвите в църквата и в домашния молитвеник, като се внасят еретически елементи. Например молитвата „Взбранной Воеводе победительная...“ е въведена от еретическия Цариградски патриарх Сергий I, който е бил монофизит. Монофизитството е осъдено на Шестия Вселенски Събор.

Променят се и част от думите в молитвите, с което те се оскверняват.

Това най-вероятно започва да се случва масово през периода на т.нар. „унификация“на богослужебните книги, когато те започват да се печатат.

Ето например какво е записано за този период:

„При преминаване от ръкописни книги към книги, отпечатани в печатница, несъответствията в книгите се заличават, някои текстове напълно изчезват и книгите се унифицирани. **Такова унифициране настъпва сред гърците през 16 век, когато те започват да печатат своите книги в печатници <u>във Венеция и други западни градове</u>**.“ *(„Основные этапы книжной справы“)*

„Николай Малакс (ум. след 1573 г.) е протоиерей навплийски, който публикува гръцки литургични книги **<u>във Венеция и внася свои песнопения към тях</u>**.“ *(Николай Дмитриевич Тальберг „История Церкви - част 2, Состояние богослужения“)*

Венеция е избрана неслучайно! Както писах вече, тя е средище на еврейските олигарси, банкери и на самия Синедрион.

- БОГОСЛУЖЕБНИЯ КАЛЕНДАР И ЛЕТОБРОЕНЕТО СЪЩО СА СЪЩЕСТВЕНА ЧАСТ ОТ СВЕЩЕНОТО ПРЕДАНИЕ, НО И ТЕ СА ИЗМЕНЕНИ, А НА ВСИЧКО ОТГОРЕ СА ПРИВНЕСЕНИ ИЛИ ВЪЗРОДЕНИ ЕЗИЧЕСКИ ПРАЗНЕНСТВА, ТРАДИЦИИ И АТРИБУТИ.

- Започват да се „благославят“ и споменават в олтарите като „законни“ пред Бога конституционни монарси, парламентарни и републикански власти, което представлява нарушение на догмата за самодържавната царска власт и отказване от Свещеното Предание за тайнството миропомазание, венчание на владетеля за властта и ПРИЕМАНЕ НА ДАРА НА СВЕТИЯ ДУХ ЗА УПРАВЛЕНИЕ НА ДЪРЖАВАТА.

- Разрешава се миряните да си бръснат брадите, с което се нарушава Преданието и се нарушава Образа Божий у човека;

- Променя се и се осквернява целенасочено кръщението, като нарочно не се извършва трикратно пълно потапяне и не се казват част от запретителните молитви против бесове;

- Променят се и се съкращават литургията, тайнствата и требите;

- Облекчават се и се съкращават пости;

- В самите църкви се извършват скверни погански ритуали с „освещаване“ на корбани;

- В храмовете се слагат дървени езически идоли – коледни украсени елхи;

- Почитат се лъжесветци еретици;

- Премахнато е оглашението и изучаването на вярата от тези, които искат да се кръстят;

- Влиза се в молитвено общение и се подписват общи богословски документи и декларации със сектантски и

еретически църкви, където те се наричат „християни“ и се признават техните кръщения и бракове;

ПОВТАРЯМ, ЧЕ **ТОВА СЕ НАРИЧА ЕРЕС НА ДОГМАТИЧЕСКИ СИНКРЕТИЗЪМ, КОЯТО Е ЗАПОЧНАЛА ОЩЕ ВЪВ ВРЕМЕНАТА СЛЕД ФОТИЙ I**.

- Днес вече се влиза в молитвено общение и се подписват общи богословски документи и декларации с други религии, където се заявява, че „и те вярват в Бог“. **ТОВА СЕ НАРИЧА РЕЛИГИОЗЕН СИНКРЕТИЗЪМ И ПРЕДСТАВЛЯВА НОВАТА РЕЛИГИЯ В ДОШЛИЯ АНТИХРИСТ**.

По всички отделни гореизложени информации ще дадем подробна информация в отделни материали.

От всичко написано до тук следва МНОГО ВАЖЕН ЗА СПАСИТЕЛНОТО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА ИЗВОД:

- СЛЕД СЕДМИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР И СЪОТВЕТНО СЪБОРНОТО РЕШЕНИЕ, ИЗЛОЖЕНО В СЕДМОТО МУ ДЕЯНИЕ, КОЕТО ДИРЕКТНО НАЛАГА АНАТЕМА НАД ВСИЧКИ, КОИТО ПРОМЕНЯТ НЕЩО ОТ СВЕЩЕНОТО ПРЕДАНИЕ НА ЦЪРКВАТА, А СЪЩО И ПОСЛЕДВАЛАТА АНАТЕМА НАД ЛАТИНСКАТА ЕРЕС ОТ СТРАНА НА ЦАРИГРАДСКИЯ ПАТРИАРХ И ПОКРЪСТИТЕЛ НА НАШИЯ НАРОД ФОТИЙ I, ИСТИНСКИЯ ХРИСТИЯНИН НЕ МОЖЕ ДА ПРИЕМЕ, ЧЕ В ЦАРИГРАДСКАТА ПАТРИАРШИЯ, КОЯТО ВЕДНАГА СЛЕД ТОВА ОТСТРАНЯВА ФОТИЙ И ВЛИЗА ОТНОВО В ОБЩЕНИЕ С РИМ И В СИНКРЕТИЧЕСКА ЕРЕС, КАКТО И ВЪВ ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ, КОИТО ОСТАВАТ В ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С НЕЯ И СЪОТВЕТНО С ЛАТИНЦИТЕ, ИМА БЛАГОДАТ И ИСТИНСКА ВЯРА.

Източници:

- БИБЛИЯ – КНИГИТЕ НА СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ

- „Жития на светиите“ Димитрий Ростовски

- Ламбопулос Г. VII Генеральная Ассамблея ВСЦ. Канберра, фев. 1991 г. Хроника, тексты, документы. Тертиос. Катерини. 1992, с. 136.

- „Вселенски събор... или нечестиво сборище?“— Сп. „Православно слово“, бр. 5 от 1998, стр. 12—18.

- Православие и икуменизъм. Ч. I. С., 1992

- Послание Вселенской Патриархии Святейшему Правительствующему Российскому Синоду (12 июня 1902 года). Фрагмент//Православие и экуменизм. Документы и материалы 1902–1998. — М.: Издательство МФТИ — ОВЦС МП, 1999. — С. 54–56.

- „Униатство как метод объединения в прошлом и поиск полного общения в настоящем
Баламанд (Ливан), 1993“

- „THE UNION OF BALAMAND“ - Translated from the Greek periodical ÉOryÒdojow ÉEnhm°rvsiw, published by the Holy Monastery of Saints Cyprian and Justina, Fili, Attica, Greece, No. 14 (July–September), 1993

- Ламбопулос Г. VII Генеральная Ассамблея ВСЦ. Канберра, фев. 1991 г. Хроника, тексты, документы. Тертиос. Катерини. 1992, с. 136.

- Съвместна Декларация на Смесената комисия за диалог между Православната Църква и ориенталските православни църкви, подписана в Шамбези, 1990 г.

- в-к Стандарт Брой7485 Година XXI

- „На Крите состоялось заседание Постоянного комитета комиссии «Вера и церковное устройство“ – Архив

официального сайта Московского патриархата 1997 г. – 2009 г.

- comdos.bg (ел. медия на комисията по разкриване на досиетата)

- bg-patriarshia.bg (ел. медия на Българската "патриаршия")

- СТАНОВИЩЕ на Св. Синод относно Събора в Крит (2016) и текста „Отношенията на Православната Църква с останалия християнски свят” http://bg-patriarshia.bg/news.php?id=220554

- Заявления православных участников VII Асамблеи Всемирного Совета Церквей. ЖМП, № 6, М., 1991 г., с. 63.

- „Assembly Line“, № 10, 19.02.1991, Canberra, p. 3, col. 5.

- „Assembly line“, № 8, 16.02.1991, p.3, col. 1; виж също ЖМП, № 6, М., 1991 г., с. 60.

- Официална медия на ССЦ - oikoumene.org

- „Отношенията на Православната Църква с останалия християнски свят“ (на гръцки, английски, френски и руски език) §19 - https://www.holycouncil.org/-/rest-of-christian-world (посещение: 5.12.2016 г.)

- Декларация от Торонто §III, т. 2, 3, §IV, т. 4.

- Дюшен-Гилемин Ж., История на религиите т. II и IV, 1996 г.

- Смирнов М. Ю. Экуменизм // Реформация и протестантизм: Словарь. — СПб.: Изд-во С.-Петерб. ун-та, 2005. — 197 с.

- Третият конгрес на лидерите на световните и традиционните религии, Астана, 1-2 юли 2009 г.

- Телеграма, изпратена от патриарх Атинагор до папа Павел VI, по повод свикването на събор на ватиканските епископи, 18.10.1969; виж “Katholike”, № 1651 [4.11.1969]

- Перепьолкина, Л. Икуменизмът – път, водещ към погибел. Гл. IV. Кощунственият характер на икуменическите събрания

- „Христианское учение о Царской Власти и об обязанностях верноподданных“ - Филарет (Дроздов)

- Буевский А. С. Церковная реформа Петра Первого (историко-канонический аспект). Журнал Московской патриархии. — 1985. — № 11. — С. 100—101.

- Е. Смирнов. История Христианской Церкви. СПб. 1891, с. 17-18

- „Основные этапы книжной справы“

- Н. Тальберг. История Христианской Церкви. Т. 2. М. 1991, стр. 58

- Правила Святых Апостол и святых отец с толкованиями. - Репр. изд. - Москва : Паломник, Сибирская благозвонница 2000. - VIII, [2], 12, 5-626 с.; II, 1-626 с.; Правила святых Вселенских Соборов с толкованиями. - Репр. изд. - Москва : Сибирская благозвонница, 2011. - 737, [13] с.; Правила святых Поместных Соборов с толкованиями. - Репр. изд. - Москва : Паломник, Сибирская благозвонница, 2011. - 879, [1] с.

- Деяния Великого Московского Собора 1667 года. стр. 8

- Романов, Пётр. Мальтийский крест на русском орле // Аргументы и факты : газ. — 2014. — 28 ноября.

- «Мальтийский орден в России». Дата обращения: 10 декабря 2018. Архивировано 15 сентября 2018 года.

- Полное собрание законов Российской Империи. Собрание Первое. Том III. 1689 - 1699 гг / Составитель: Сперанский М. М.. — СПб.: Тип. II Отделения Собственной Его Императорского Величества Канцелярии, 1830. — С. 680.

- Грибанов Э. Д. Медицина в символах и эмблемах. — М.: Медицина, 1990. — 208 с.

*- Sikes, E. E. (1895). "Nike and Athena Nike". The Classical Review. **9** (5): 280–283.*

- „Тяхната борба" - д-р Емил Антонов, София, 1999 г.

- П. Паламарчук Анафема. История и XX век

- Философская Энциклопедия. В 5-х т. — М.: Советская энциклопедия. Под редакцией Ф. В. Константинова. 1960—1970.

- Конский П. А. Стефан, римские папы // Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона : в 86 т. (82 т. и 4 доп.). — СПб., 1890—1907.

- „Святой Марк Эфесский и Флорентийская Уния“ - Амвросий (Погодин)

- Марк Эфесский и Флорентийская уния. - М.: Посад, 1994. - (Репринт изд. Jordanville, N.Y., 1963). - С. 164-168.

- Данова, Надя. „Националният въпрос в гръцките политически програми през XIX век“. София, „Наука и изкуство“, 1980. Индекс 942/999, стр. 38.

- Anastos M. V. Pletho's Calendar and Liturgy // Dumbarton Oaks Papers. — Washington : Dumbarton Oaks Research Library and Collection, 1948. — Vol. 4. — P. 183—305.

- Медведев И. П. Византийский гуманизм XIV—XV вв. — СПб. : Алетейя, 1997. — 340 с. — (Византийская библиотека)

- Малый энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона. — 2-е изд., вновь перераб. и значит. доп. — Т. 1—2. — СПб., 1907—1909.

- Siniossoglou N. Sect and Utopia in shifting empires: Plethon, Elissaios, Bedreddin // Byzantine and Modern Greek Studies. — Durham : Duke University Press, 2012. — Vol. 36, № 1. — P. 38—55.

- Tambrun B. Pléthon. Le retour de Platon. — P. : VRIN, 2006. — 302 p.

- Mavroudi M. Plethon as a Subversive and His Reception in the Islamic World // Power and Subversion in Byzantium. Papers from the 43rd Spring Symposium of Byzantine Studies. — Birmingham : Ashgate Publishing, 2013. — P. 177—204.

- Bowman S. Survival in Decline: Romaniote Jewry post-1204 // Jews in Byzantium. — BRILL, 2012. — T. 14. — P. 130.

- Woodhouse C. M. George Gemistos Plethon : The Last of Hellenes. — Oxf. : Clarendon Press, 1986. — 391 p.

- Knös B. Gémiste Pléthon et son souvenir // Bulletin de l'Association Guillaume Budé : Lettres d'humanité. — P. : Les Belles lettres, Association Guillaume Budé, 1950. — № 9. — P. 97—184

- Hankins J. Platon in the Italian Renaissance. — E.J. Brill, 1990. — Vol. I—II. — 847 p.

- Karamanolis G. Plethon and Scholarios on Aristotle // Byzantine Philosophy and its Ancient Sources / Ed. by K. Ierodiakonou. — Oxf. : Clarendon Press, 2002. — P. 253—282.

- Monfasani, John (1976) George of Trebizond : a biography and a study of his rhetoric and logic Brill, Leiden

- Karamanolis G. Plethon and Scholarios on Aristotle // Byzantine Philosophy and its Ancient Sources / Ed. by K. Ierodiakonou. — Oxf. : Clarendon Press, 2002. — P. 253—282.

- Hladký V. The Philosophy of Gemistos Plethon. Platonism in Late

Byzantium, between Hellenism and Orthodoxy. — Farham : Ashgate, 2014. — 390 p.

- Ambrosius Mediolanensis. De Spiritu Sancto, I, 11

- Thompson, E. A. (1969) The Goths in Spain, Oxford: Clarendon Press

- „La Serenissima: "империята на чужденците" в Европа” – Доц. Д-р Андрей Фурсов.

- Oeuvres Complètes de Georges Scholarius / Ed. L. Petit, X.A. Sidéridès, M. Jugie. Paris, 1928–1936.

- Hamilton, George Heard (1983). The art and architecture of Russia (3rd ed.). New Haven: Yale University Press;

- Еврейска история, стр. 34 - Д-р С. Бек и Д-р М. Бран

- Crónica mozárabe de 754

---

buditeli.info © 2017